

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 2.6.2003
KOM(2003) 319 endelig

2003/0107 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om håndtering af affald fra udvindingsindustrien

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. POLITISKE OVERVEJELSER

Affald fra udvindingsindustrien er en af de store affaldsstrømme i EU. Dette affald omfatter materialer, som det er nødvendigt at fjerne for at få adgang til mineralressourcerne, som f.eks. muldlag, overjord og stenaffald såvel som de restprodukter, der er tilbage, når størsteparten af mineralerne er udvundet fra malmen. Det skønnes, at dette affald tegner sig for omkring 29% af alt det affald, der frembringes i EU hvert år, med en årlig mængde på over 400 mio. tons¹.

Noget af dette affald er inert og kan derfor formodes ikke at udgøre nogen nævneværdig forureningstrussel for miljøet bortset fra aflejringer i flodlejer og eventuel sammenskrivning ved deponering af store mængder. Andre fraktioner af dette affald, navnlig dem der kommer fra udvinding af non-ferrometaller, kan imidlertid indeholde store mængder farlige stoffer, såsom tungmetaller. I forbindelse med brydningen og den efterfølgende mineralopbehandling bliver metallerne og metalforbindelserne ofte lettere tilgængelige kemisk, således at eventuelt perkolat kan blive surt eller alkalisk. Derudover er håndtering af restprodukter (tailings) forbundet med risiko, idet affaldet ofte indeholder rester af proceskemikalier og høje koncentrationer af metaller. I mange tilfælde opbevares tailings i dynger eller i store damme, hvor de holdes tilbage ved hjælp af dæmninger. Bryder affaldsdæmninger eller -bjerge sammen, kan det få alvorlige konsekvenser for miljøet og for menneskers sikkerhed og sundhed². Som eksempler herpå kan nævnes uheldene i Aberfan (Wales, 1966)³, Stava (Italien, 1985)⁴, Aznalcóllar (Spanien, 1998)⁵ samt Baia Mare og Baia Borsa (Rumænien, 2000)⁶. Andre konsekvenser har tilknytning til de fysiske spor af affaldsdeponeringsanlæg og det heraf følgende tab af produktivt landareal, påvirkning af økosystemerne, støv og erosion.

Denne påvirkning kan have varige miljømæssige og socioøkonomiske konsekvenser og genopretningen kan være meget vanskelig og kostbar. Affald fra udvindingsindustrien skal derfor håndteres forsvarligt, så man navnlig kan sikre at bortskaffelsesanlæggene forbliver stabile på lang sigt, og forhindre eller mindske risikoen for at vand eller jord forurenes med surt eller alkalisk perkolat eller ved udvaskning af tungmetaller.

---

¹ EEA at http://themes.eea.eu.int/Environmental_issues/waste/indicators/generation/index_html.

² Det skal erindres, at i verden under ét er der i de seneste 30 år sket 1,7 ulykker pr. år med affaldsinddæmninger (jf. A D M Penman, *Risk analyses of tailings dams constructions*, præsenteret ved et seminar om "Safe Tailings Dams Constructions" den 19.-21. september 2001 i Gällivare (Sverige), http://europa.eu.int/comm/environment/waste/mining_dams_seminar.pdf).

³ Det værste uheld i UK nogensinde skete som følge af et skred i et bjerg af inert affald fra en kulmine i byen Aberfan (Wales) i 1966. Herved dræbtes 144 mennesker, hovedsagelig børn.

⁴ I Stava (Trento, Italien) brød den 19. juli 1985 en fluoritailingsdæmning sammen, hvorved der strømmede 200,000 m³ inert tailings ud. Der blev derved dræbt 268 mennesker og ødelagt 62 bygninger.

⁵ Ved dette uheld slap der 2 millioner m³ tailings og 4 millioner m³ tungmetalforurenede vand ud i Guadiamar-floden i et område i nærheden af Doñana-naturparken i det sydlige Andalusien.

⁶ I Baia Mare førte et brud på en tailings-dam til, at der flød ca. 100.000 m³ spildevand med op mod 120 ton cyanid og tungmetaller ud i Lapus-floden og derfra via floderne Somes og Tisa gennem Ungarn ud i Donau. I Baia Borsa slap der 20.000 ton tailings ud i Novat-floden, en biflod til Viseu og Tisa.

Disse spørgsmål, nemlig stabilitet og vand- og jordforurening, er allerede reguleret i de fleste af medlemsstaterne. Da der er store forskelle i den kontrol, der gennemføres, såvel som stor variation inden for udvindingsindustrien fra meget store anlæg tilhørende multinationale selskaber til små og mellemstore virksomheder, er det imidlertid nødvendigt af fastsætte mindstekrav på grundlag af fællesskabsregler. Ved at specificere og skærpe kravene til konstruktion, drift, lukning og efterbehandling af affaldshåndteringsanlæg skulle der kunne skabes lige vilkår inden for håndtering af affald fra udvindingsindustrien. Det har navnlig stor betydning ved udsigten til EU's udvidelse, da flere af kandidatlandene har et stort antal minevirksomheder, hvor standarderne bør forbedres.

I juridisk henseende⁷ er affald fra udvindingsindustrien underlagt de generelle bestemmelser i affaldsrammedirektivet (75/442/EØF), medmindre det er omfattet af anden fællesskabslovgivning. Da direktiv 75/442/EØF udtrykkeligt undtager denne form for affald og giver mulighed for særlige regler for særlige affaldskategorier, er der god grund til at indføre særlovgivning om håndtering af affald fra udvindingsindustrien. Endnu vigtigere er det, at anlæg til bortskaffelse af affald fra udvindingsindustrien også er omfattet af direktivet om deponering af affald (1999/31/EF). Dette direktiv indeholder bestemmelser, som ikke altid er hensigtsmæssige for mineaffald (f.eks. forbud mod deponering af flydende affald på deponeringsanlæg, et generelt forbud mod samdeponering af ikke-farligt affald med farligt affald og krav om installering af en barriere og en bundmembran under deponeringsanlægget), og som må forventes at tvinge mange miner til at lukke, hvis de gennemføres i fuldt omfang. For at afhjælpe denne uholdbare situation må der derfor skabes passende lovrammer, som undtager affald fra udvindingsindustrien fra deponeringsdirektivets bestemmelser og opstiller skræddersyede regler for denne industri.

Forslaget bygger på en meddelelse fra Kommissionen fra oktober 2000 med titlen "Sikker minedrift: en opfølgning af de seneste mineuheld"⁸. Meddelelsen var foranlediget af de ovennævnte mineulykker i Spanien og Rumænien og påpegede, at det var nødvendigt at tage Fællesskabets miljøpolitik op til revision for så vidt angik håndtering af affald fra minedrift og råstofindvinding.

Meddelelsen opstiller tre prioriterede tiltag, der skal forbedre sikkerheden ved håndtering af mineaffald, nemlig: a) ændring af Seveso II-direktivet⁹ med henblik på at bringe oparbejdning af malme og håndtering af mineaffald ind under direktivet; b) et initiativ til indførelse af et nyt direktiv om håndtering af affald fra udvindingsindustrien (nærværende forslag); og c) udarbejdelse af et BAT-dokument vedrørende de bedste tilgængelige teknikker til håndtering af stenaffald og tailings fra mineaktiviteter. Den tilgang, der slås til lyd for i meddelelsen, fik støtte fra den internationale task force, der var nedsat med henblik på at vurdere Baia Mare-uheldet¹⁰. Og Europa-Parlamentets beslutning fra 2001¹¹ bifalder meddelelsen og understreger behovet for et direktiv om affald fra udvindingsindustrien.

---

⁷ Disse spørgsmål gennemgås nærmere i afsnit 5 i begrundelsen.

⁸ KOM(2000) 664 endelig.

⁹ Rådets direktiv 96/82/EF af 9 december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer (EFT L 10 af 14.1.1997, s. 13).

¹⁰ Rapport fra the International Task Force for Assessing the Baia Mare Accident, December 2000.

¹¹ Europa-Parlamentets beslutning om Kommissionens meddelelse om sikker minedrift: en opfølgning af de seneste mineuheld, A5-0214/2001 af 19. juni 2001.

Formålet med dette forslag til direktiv om håndtering af affald fra udvindingsindustrien er at opstille en særlig lovramme for denne specielle affaldsstrøm, som skal supplere de to andre prioriterede tiltag. Forslaget indeholder bestemmelser, der tager sigte på at opfylde det tilsagn, Kommissionen afgav i forbindelse med vedtagelsen af forslaget¹² om ændring af Seveso II-direktivet i december 2001 med henblik på inddragelse af visse mineaktiviteter under direktivets anvendelsesområde¹³.

Det europæiske kontor for integreret forureningsforebyggelse og -bekæmpelse (IPPC) i Sevilla, Spanien, er i færd med at udarbejde et BAT-dokument om håndtering af stenaffald og tailings. I dette arbejde deltager endvidere repræsentanter for medlemsstaterne og industrien. BAT-dokumentet ventes at være færdig ved udgangen af 2003¹⁴.

2. FORMÅLENE MED FORSLAGET OG DETS HOVEDLINJER

Formålet med dette forslag er at opstille mindstekrav med henblik på at forbedre håndteringen af affald fra udvindingsindustrien. Herved tages der specifikt hensyn til de miljø- og sundhedsrisici, som behandling og bortskaffelse af dette affald kan indebære. Da forslaget navnlig tager sigte på at fremme nyttiggørelse, bidrager det til at bevare ressourcerne og mindske behovet for udnyttelse af uberørte naturressourcer. Øget nyttiggørelse af mineaffaldet vil også kunne mindske miljøpåvirkningerne, fordi behovet for at åbne nye miner bliver mindre.

Forslaget omfatter affald fra alle dele af udvindingsindustrien. Imidlertid ventes det, at forslagets bestemmelser først og fremmest vil få betydning for de sektorer, hvor der er størst risiko for alvorlige miljø- og sundhedsskader eller større uheld (såsom metaludvinding, navnlig hvis der anvendes farlige kemikalier). For at undgå overlapninger med lignende lovgivning og for at undgå unødige administrative krav omfatter direktivet ikke lavrisiko-affald, såsom ikke-forurenede jord og affald fra prospektering af mineralressourcer, og der gælder lempeligere krav for inert affald. Direktivet omfatter heller ikke affald, der, skønt det er opstået i forbindelse med mineraludvinding eller -oparbejdning, ikke naturligt henhører under dette direktivforslag, f.eks. fødevareaffald eller affald fra offshore-operationer.

Målene med og de grundlæggende krav til affaldshåndtering findes i forslagets dispositive del. De juridiske bestemmelser suppleres med tre bilag, der indeholder tekniske krav, som kan tilpasses efter den videnskabelige udvikling gennem en udvalgsprocedure i lyset af resultaterne af BAT-dokumentet om håndtering af tailings og stenaffald.

Forslaget fokuserer navnlig på følgende aspekter:

- driftsmæssige aspekter i forbindelse med affaldshåndtering
- forebyggelse af jord- og vandforurening og

---

¹² KOM(2001)624 endelig af 10.12.2001.

¹³ I begrundelsen til forslaget til ændring af Seveso II-direktivet hedder det: "Kommissionen er klar over, at dens forslag risikerer ikke at dække affaldshåndteringsanlæg, der anvendes i forbindelse med mekaniske forædlingsprocesser, og som ikke indeholder andre farlige stoffer end dem, der naturligt er til stede i jorden eller i dybere lag, såsom tungmetaller. Den foreslår derfor, at sikkerhedsaspekterne ved sådanne anlæg for bortskaffelse af mineaffald omfattes af initiativet vedrørende håndtering af mineaffald".

¹⁴ For nærmere oplysninger om BAT-dokumentet, jf. <http://eippcb.jrc.es/pages/FActivities.htm>.

- affaldshåndteringsanlæggenes stabilitet (navnlig affaldsdamme).

Forslaget indeholder:

- en række betingelser, som skal vedføjес driftstilladelser: formålet hermed er at sikre, at der træffer de nødvendige miljø- og sikkerhedsforanstaltninger, når affaldshåndteringsanlæg godkendes. Ved udarbejdelsen af disse krav har man søgt at finde den rette balance mellem på den ene side behovet for at undgå for stor en administrativ byrde for driftsherrerne og de kompetente myndigheder, når de ansøger om eller udsteder en komplet affaldshåndteringstilladelse og på den anden side kravet om forsvarlig miljøbeskyttelse og forebyggelse af uheld
- en række generelle forpligtelser i forbindelse med affaldshåndtering: formålet er at sikre, at en driftsherre inden påbegyndelsen af udvindingsaktiviteter undersøger og tager hensyn til, hvilken mængde affald disse aktiviteter vil afføde, affaldets egenskaber og den bedste praksis med henblik på sikker affaldshåndtering
- kravet om, at affaldet skal karakteriseres inden deponering eller behandling: formålet hermed er at sikre, at affaldshåndteringsmetoderne afpasses efter affaldets særlige egenskaber, navnlig med henblik på at sikre, at slaggebjerg og damme til permanent oplagring af store affaldsmængder er stabile på lang sigt
- foranstaltninger med henblik på affaldshåndteringsanlæggenes sikkerhed: disse bestemmelser svarer til de tilsvarende bestemmelser i Seveso II-direktivet: plan for forebyggelse af alvorlige uheld, sikkerhedsledelsessystem og fyldestgørende oplysning af befolkningen. Disse foranstaltninger er relevante for affaldshåndteringsanlæg, der indebærer stor risiko, og vil ikke blive inddraget i det reviderede Seveso II-direktiv
- krav om udarbejdelse af nedlukningsplaner for affaldshåndteringsanlæg: dette er en vigtig bestemmelse, der skal sikre, at nedlukningen indgår som en integrerende del af driftsherrens driftsplan
- pligt til at stille passende finansiel sikkerhed til rådighed: formålet med denne bestemmelse er at skærpe forureneren betaler-princippet og sikre, at der er tilstrækkelige midler til rådighed til, at områder med affald efterlades i tilfredsstillende stand efter nedlukningen, f.eks. også hvis et selskab sættes under tvangsforvaltning, går konkurs eller endog stripper virksomheden for dens værdier (såkaldt “walk away” praksis). Dette er i tråd med et tilsvarende krav i deponeringsdirektivets artikel 8, litra a), nr. iv.

3. MILJØPROBLEMER, DER ER OMFATTET AF FORSLAGET

3.1. Overblik over affald, der produceres i forbindelse med udvindingsvirksomhed

Udvindingsvirksomhed resulterer ofte i store affaldsmængder, da andelen af affald sædvanligvis er stor i forhold til produktudbyttet. Dette affald, som kan være stærkt forurenende, omfatter muldlag, overjord, stenaffald og tailings.

Muldlaget er jordens øverste lag og oplagres sædvanligvis på udvindingsstedet, hvor det anvendes til genplantning af området, når udvindingen er afsluttet. Overjord og stenaffald er det materiale, der må flyttes for, at man kan få adgang til malm- eller mineralforekomsten. Dette affald omfatter også materiale, der fjernes ved boring af mineskakter, og når man skaffer sig adgang til eller udvinder malmforekomster, og bjergarter, der er knyttet til malmforekomster. Stenaffald omfatter alt, lige fra små partikler til store blokke. Stenaffald kan anvendes som fyldmateriale i tidligere udgravede områder eller kan transporteres bort og anvendes til anlægsarbejder. I praksis deponeres størstedelen af det stenaffald, der produceres nu om dage, imidlertid i dynger nær ved mineanlægget.

Tailings er det faste affald, der er tilbage, når malmen er oparbejdet med forskellige metoder. Når malmen er brudt i minen, er den første fase i oparbejdningsprocessen generelt knusning og formaling. Den findelte malm koncentrerer dernæst med henblik på at frigøre det værdifulde mineral fra stenmaterialet. Mineraloparbejdningen omfatter fysiske og/eller kemiske separationsmetoder, som f.eks. vægtfyldeseparation, magnetisk separation, elektrostatisk separation, flotation, ekstraktion med opløsningsmidler, elektrolyse, udludning, udfældning og amalgamering. Ved konventionel mineraloparbejdning produceres der tailings, som enten fjernes fra mineraloparbejdningsanlægget i form af slam bestående af 15-60% faste stoffer eller som grovkornede tailings (mere eller mindre tørt). Grovkornede og finkornede tailings kan tilbagefyldes i minen. Størstedelen af tailings deponeres på mineområdet, f.eks. i damme eller dynger.

3.2. Miljøbelastning fra affald fra udvindingsindustrien

Af miljøpåvirkninger fra affaldshåndteringsanlæg kan nævnes arealanvendelse, kvaliteten af overfladevand og grundvand, fysisk stabilitet, støv og erosion samt kvaliteten af terrestriske og akvatiske levesteder/økosystemer. Nedenfor beskrives de vigtigste af disse problemer, nemlig vandforurening og stabilitet.

3.2.1. Vandforurening¹⁵

Vandforurening kan optræde på forskellige stadier i håndteringen af affald fra udvindingsindustrien. F.eks. kan manglende kontrol med udledninger forårsage udslip og deraf følgende skader på det omgivende miljø. Endvidere kan regn og vand fra udvindingsprocessen danne perkolat, når det siver gennem mineaffaldet (især tailings fra jernmalm og non-ferromalme). Dannelsen af perkolat medfører sulfidoxidation og risiko for syredannelse, dannelse af opløselige salte og spredning af tungmetaller til det omgivende miljø. Desuden kan resterende proceskemikalier, såsom cyanider, syrer og baser, sive ned gennem affaldet.

---

¹⁵ Dette afsnit bygger i vidt omfang på uddrag fra rapporten om projektet "Mining, Minerals and Sustainable Development", finansieret af World Business Council on Sustainable Development.

Forurening kan også opstå ved udsivning gennem og under indeslutningsmure, nedrivning til dybere jordlag og grundvandet og overstrømning fra spærredæmnninger eller overløb.

Det alvorligste og mest omfattende miljøproblem i forbindelse med mineaffald er surt drænvand. Der dannes syre, når sulfidholdige materialer i stenaffald og tailings påvirkes af ilt og vand og reagerer hermed under dannelse af svovlsyre. Denne proces kan også foregå naturligt, men reaktionshastigheden øges betydeligt, når disse materialer blotlægges og findeles ved minedrift.

Surt drænvand har lavt pH og høje koncentrationer af opløste tungmetaller. Svovlsyre, som dannes let, opløser sådanne metaller som jern, kobber, aluminium og bly. Et af de alvorligste aspekter ved surt drænvand er, at et anlæg med syredannende mineaffald kan medføre alvorlige skader på overfladevand og grundvand og det akvatiske miljø på lang sigt. Når først syredannelsesprocessen er begyndt, er den meget vanskelig at standse. Kombinationen af aciditet og opløste forureningsstoffer vides at dræbe de fleste former for akvatisk liv, således at vandløbene stort set bliver sterile og vandet uegnet som drikkevand.

Endelig må der tages særligt hensyn til, at der findes mange finkornede tailings-aflejringer (og finkornede sedimenter, der dannes efter nedslidning og vejrpåvirkning af skiferholdigt stenaffald). I begge tilfælde kan dette inerte affald tillige ødelægge akvatisk liv simpelt hen ved at dække bunden, selv om det ikke er kemisk reaktivt, ud over at det kan udsætte mennesker for livsfare i form af mudderstrømme, der dannes ved uheld.

3.2.2. *Stabilitet*¹⁶

Når store mængder sten, cyanid, syre og andre farlige stoffer håndteres, kan det nemt føre til uheld. Globalt set er det største enkeltproblem brud på anlæg til oplagring af tailings. Siden 1975 har brud på sådanne anlæg tegnet sig for ca. tre fjerdedele af alle verdens alvorlige minedriftsrelaterede miljøuheld. Der synes at indtræffe en alvorlig ulykke gennemsnitligt en gang om året, og disse ulykker kan have katastrofale følger for miljø, sundhed og ejendom.

Finkornede mineaffaldspartikler har ofte sådanne fysiske egenskaber, at de har tendens til at blive tiksotrope, når de er mættet med vand og udsættes for spændinger. Det har i nogle tilfælde ført til ødelæggende mudderstrømme som de allerede nævnte i Aberfan og Stava, der tilsammen kostede 412 mennesker livet.

Da anlæg til oplagring af tailings opføres gennem lang tid, bør det være en førsteprioritet, at alle dele af sådanne anlæg udformes efter de strengest mulige sikkerhedsstandarder. Men det er ikke nok, at de bygges efter reglerne, der kræves også konsekvent og rutinemæssig overvågning og tilsyn. Ud fra et sikkerhedsperspektiv er det absolut nødvendigt, at kvalificerede personer med klart defineret ansvar står for ledelsen af sådanne anlæg. Det er nødvendigt at foretage regelmæssige tilsyn og inspektioner af sikkerhedstilstanden. Der behøves personale med den fornødne uddannelse, som kan sikre, at de enkelte udvindingsvirksomheder udfører de nødvendige tilpasninger af konstruktionskravene, hvis forholdene ændrer sig. For at overvåge forholdene og for at kunne gribe hurtigt ind, hvis der opstår problemer, er det nødvendigt, at kvalificeret personale sikrer løbende overvågning på de kompetente myndigheders vegne.

---

¹⁶ *Idem.*

4. HÅNTERING AF AFFALD FRA UDVINDINGSINDUSTRIEN I DAG¹⁷

Nedenfor følger en række eksempler på den praksis, der følges i medlemsstaterne og kandidatlandene:

Håndtering af overjord og stenaffald

- I nogle brunkulsminer¹⁸ er forholdet mellem overjord og brunkul på ca. 5:1. Det betyder, at der for de største brunkulsminer fjernes ca. 200 mio. ton overjord hvert år, for at der kan udvindes ca. 40 mio. tons brunkul. Overjorden transporteres direkte med transportbånd til den allerede udgravede del af minen og anvendes som fyldmateriale.
- I åbne metalminer anbringes stenaffaldet i store dynger ved siden af bruddet. I nogle tilfælde anbringes syredannende affald separat. I én metalmine dækker stenaffaldsdyngerne et areal på 400 hektar, og der produceres 25 mio. ton stenaffald hvert år.

Håndtering af tailings

- Mange kulminer såvel som visse jernminer producerer to typer tailings: en grovkornet fraktion, som anbringes i dynger, og en fraktion med finkornede materialer. Sidstnævnte type bliver enten ledt direkte ud i affaldsdamme eller filtreret, hvorefter kun det mest finkornede materiale oplagres i damme, mens det frafilterede materiale oplagres i affaldsdyngerne.
- I de fleste miner med non-ferrometaller dannes der våde tailings i slamform, som oplagres i damme. Til tider fores disse damme med syntetisk materiale, så nedsvivning i jorden undgås. Hvis tailings er syredannende, kan de deponeres under vand for at undgå oxidation. Den grove fraktion anvendes ofte som fyldmateriale til opfyldning af gruber under jorden. I guldminer anvendes der cyanid til indvinding af guldstøv ved hjælp af en udludningsproces, der finder sted i tanke. Inden tailings herfra deponeres i dammen, destrueres cyanidet. Ved en kobbermine indeholder tailingsdammen nu 330 mio. m³ og dækker et areal på 1 400 hektar, og i en anden kobbermine produceres der 18 mio. ton tailings hvert år.
- Ved udvinding af såkaldte industrimineraler anvendes mange forskellige typer anlæg til affaldshåndtering, f.eks. store damme svarende til dem, der anvendes ved metalminer, små damme (på størrelse med et svømmebassin), store affaldsdynger (en kalidynge kan være op til 240 m høj og indeholde 130 mio. ton tailings), tilbagefyldning samt tørre tailings, der bruges som fyldmateriale sammen med stenaffald i de udtømte dele af gruber og brud.

Mængden af affald, der produceres ved de forskellige udvindingsoperationer, varierer betydeligt. Ved udvinding af en ren åre dannes der næsten ikke noget affald. Ved kulbrydning udgør kullene ca. 75% af det udvundne materiale mens 25% er affald. Det betyder, at der i Europa (EU-15 og kandidatlandene), hvor der årligt produceres 220 mio. tons salgbart kul, hvert år dannes ca. 70 mio. ton affald. Guldmalm indeholder kun nogle få gram guld (Au) pr.

---

¹⁷ Resumeet af de tekniske oplysninger og eksempler, der er brugt i dette afsnit er hovedsageligt taget fra det første udkast til BAT-dokumentet om "Management of tailings and waste rock in mining activities", udarbejdet af det europæiske IPPC-kontor ved IPTS i Sevilla, september 2002. Dette afsnit giver kun et forenklet billede af situationen.

¹⁸ Dette eksempel er taget fra www.rheinbraun.de.

ton udgravet materiale. Ved et guldindhold på 5 g/t betyder det, at man for at udvinde 1 ton guld skal bryde omkring 200 000 ton malm, der ender som tailings i dammen.

Efter nedlukning af et brud bliver affaldsmaterialet sædvanligvis dækket med jord og tilplantet. Hvis affaldet er syredannende, kan det enten dækkes med mere eller mindre impermeable lag eller dækkes permanent med vand.

5. RETSFORSKRIFTERNE PÅ OMRÅDET

5.1. Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (affaldsrammedirektivet)¹⁹

Affaldsrammedirektivet fastlægger de generelle bestemmelser og principper for håndtering af affald, som defineret i direktivets artikel 1, litra a). Ifølge direktivets artikel 2, stk. 1, litra b), 2. afsnit omfatter direktivet ikke affald fra prospektering, udvinding, behandling og oplagring af mineralske ressourcer samt fra stenbrudsdrift, hvis disse områder allerede er undergivet andre bestemmelser²⁰. Som allerede gjort klart af Kommissionen i dens meddelelse om "Sikker minedrift: en opfølgning af de seneste mineuheld" findes der på indeværende tidspunkt ikke nogen EF-særlovgivning om denne type affald, hvorfor direktiv 75/442/EØF finder anvendelse på affald fra udvindingsindustrien²¹.

Den betingede undtagelse i affaldsrammedirektivets artikel 2, stk. 1, litra b), 2. afsnit, som blev indført ved Rådets direktiv 91/156/EØF, som ændrede den oprindelige udgave af affaldsrammedirektivet, synes at vise, at EF-lovgiveren havde til hensigt at regulere affald fra udvindingsindustrien gennem en særlovgivning, som skulle udarbejdes på et senere stadium. I betragtning af, at rammelovgivningen om affaldshåndtering på EF-plan kun opstiller de grundlæggende krav til sikring af miljøbeskyttelsen, har man erkendt, navnlig siden vedtagelsen af det 5. miljøhandlingsprogram i 1992 og Fællesskabets affaldsstrategi²², som blev revideret i 1996, at det var nødvendigt at træffe skræddersyede foranstaltninger for visse affaldsstrømme, som indebar særlige risici, eller som indebar større miljøbelastning, enten som følge af deres omfang eller deres farlighed. Denne tilgang med opdeling i affaldsstrømme er i tråd med artikel 2, stk. 2, i affaldsrammedirektivet, som udtrykkeligt nævner muligheden for fastsættelse af specifikke bestemmelser i direktiver om håndtering af bestemte kategorier

---

¹⁹ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39. Direktiv som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78 af 26.3.1991, s. 31).

²⁰ Den Europæiske Domstol er blevet anmodet om en præjudiciel afgørelse (C-114/01 Avesta Polarit) med hensyn til, om mineaktiviteter skal anses for at falde uden for direktiv 75/442/EØF, som ændret. Såvel Kommissionen som de finske myndigheder har fremført, at henvisningen til "andre bestemmelser" i artikel 2, stk. 1, litra b), 2. afsnit, i direktiv 75/442/EØF, som ændret, betyder "andre fællesskabsbestemmelser", hvilket ville betyde, at direktivet gælder for minesektoren, eftersom der ikke på nuværende tidspunkt findes nogen relevant fællesskabslovgivning om affald fra udvindingsindustrien. I modsætning hertil fremfører Tyskland og Det Forenede Kongerige, at henvisningen til "bestemmelser" både omfatter nationale bestemmelser og EU-lovgivning. Denne fortolkning ville betyde, at minesektoren er udelukket fra direktiv 75/442/EØF (eftersom der allerede forefindes mange nationale retsforskrifter på området). Sidstnævnte argument ville være i strid med ånden i og formålet med direktivet (som revideret i 1991), som omfatter en fælles EF-definition på affald og målet om et højt niveau for miljøbeskyttelse i hele EU. Generaladvokatens afgørelse af 10.4.2003 bekræfter Kommissionens fortolkning.

²¹ I lyset af De Europæiske Fællesskabers Domstols dom i sagen C-9/00 (Palin Granit Oy), er materiale så som overfladejord, affaldssten og sidesten fra driften af stenbrud affald, når de opfylder definitionen i artikel 1(a) i direktiv 75/442/EC (om affald).

²² KOM(1996) 399 endelig.

af affald, og har endvidere den fordel, at der hermed kan træffes skræddersyede foranstaltninger til at mindske miljøbelastningen fra visse sektorer og øge genanvendelse og nyttiggørelse af visse affaldsstrømme.

I dette forslag opstilles der skræddersyede mindstekrav til en industriaktivitet, som, i lyset af sektorens store affaldsmængder og de dermed forbundne alvorlige miljø- og sundhedsrisici, ikke kan håndteres forsvarligt på grundlag af affaldsrammedirektivet alene. Når dette forslag er vedtaget, vil det supplere direktiv 75/442/EØF. Dette aspekt vil tage udgangspunkt i artikel 2, stk. 2, i direktiv 75/442/EØF og desuden have en krydsreference til samme direktiv, hvori det præciseres, at det nye direktiv, medmindre andet er anført, supplerer bestemmelserne i affaldsrammedirektivet.

5.2. Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald (deponeringsdirektivet)²³

Affald fra udvindingsindustrien er generelt omfattet af bestemmelserne i deponeringsdirektivet, idet den vigtigste undtagelse er "deponering af ikke-forurenede jord eller ikke-farligt inert affald, der hidrører fra eftersøgning efter og udvinding, behandling og opbevaring af mineraler samt fra driften af stenbrud" (artikel 3, stk. 2, 4. led)²⁴. Med hensyn til affald fra udvindingsindustrien dækker deponeringsdirektivet derfor både farligt affald og ikke-farligt affald, der ikke er inert. Eftersom visse fraktioner af affald fra udvindingsindustrien er farligt og i praksis ofte blandes med ikke-farligt og inert affald, finder deponeringsdirektivet også anvendelse på sidstnævnte.

Deponeringsdirektivet sigter mod at dække de generelle og fælles aspekter ved håndtering af affaldsdeponering, som vil kunne opstå i forbindelse med deponering af dagrenovation, handelsaffald og industriaffald i et typisk deponeringsanlæg, med sigte på at mindske affaldets negative miljøpåvirkning. Nogle af deponeringsdirektivets bestemmelser er således ikke udarbejdet under hensyntagen til den bedste håndteringspraksis eller løsning af håndteringsproblemer, der særligt berører udvindingssektoren. Deponeringsdirektivet indeholder navnlig følgende bestemmelser som i denne sammenhæng er problematiske for håndtering af affald fra udvindingsindustrien:

- *Forbud mod deponering af flydende affald i deponeringsanlæg.* Hermed er drift af tailingsdamme ikke tilladt. Tailingsdamme er imidlertid vigtige for visse former for minedrift (f.eks. metalminer og visse kulminer)²⁵. Forbuddet mod deponering af flydende affald i henhold til deponeringsdirektivet ville sætte en stopper for denne deponeringspraksis.

---

²³ EFT L 182 af 16.7.1999, s. 1.

²⁴ Medlemsstaterne kan også erklære, at de ønsker at udnytte den i deponeringsdirektivets fastsatte mulighed for at mindske antallet af forpligtelser i henhold til direktivet for så vidt angår underjordisk opbevaring af affald i et dybtliggende geologisk hulrum som f.eks. en salt- eller kalimine (jf. direktivets artikel 2, litra f) og artikel 3, stk. 5). Denne mulighed vil imidlertid kun være af praktisk nytte for miner, som har dybe underjordiske og inpermeable gange/skakter, og ville ikke være til nogen gavn for åbne miner.

²⁵ Tailingsdamme er store inddæmninger af jordvolde til restprodukter (tailings) fra den oparbejdningsproces, hvorved metallet udvindes fra malmen. For at udvinde de værdifulde materialer formales stenmaterialet til fine partikler, som blandes med vand og kemikalier, således at de værdifulde materialer flyder ovenpå. Det fine slam herfra har samme konsistens som sand, ler og dynd. Det kan indeholde sulfider, som ved blanding med vand i luften danner syre.

- Et generelt *forbud mod samdeponering* af ikke-farligt med farligt affald (med meget begrænsede undtagelser, som også ville kunne finde anvendelse på mineaffald) eller med inert affald. Ved minedrift kan affaldet (dvs. overjord, stenaffald og tailings) meget vel bestå af en blanding af farlige, ikke-farlige og inerte materialer. I praksis deponeres dette blandede affald sædvanligvis i det samme anlæg, da affaldet kommer fra det samme brud. Det vil derfor hverken give økonomisk eller miljømæssig mening at bringe affaldet til forskellige deponeringsanlæg.
- *Krav om anlæg af en barriere og placering af en bundmembran* under et deponeringsanlæg med henblik på at forhindre forurening af grundvandet. Med hensyn til udvinding af mineralressourcer er dette krav ikke nødvendigt og endog ikke tilrådeligt for visse typer affalddynger, (f.eks. hvor tilstedeværelsen af en bundmembran vil kunne forårsage, at affalddyngen skrider, med deraf følgende risiko for, at anlægget bryder sammen). Der kan derfor sættes spørgsmålstegn ved, om der vil være nogen nettomiljøfordel ved at installere barrierer og bundmembraner i anlæg for affald fra udvindingsindustrien.

Det er derfor klart, at nogle af bestemmelserne i deponeringsdirektivet ikke er de mest hensigtsmæssige, når det drejer sig om sikker håndtering af affald fra minedrift. I stedet bør der indføres egnede kontrolforanstaltninger til brug ved håndtering af dette affald, idet det også tages i betragtning, at deponeringsdirektivet ikke indeholder egnede bestemmelser til at forhindre uheld, navnlig i tilknytning til stabiliteten af dæmninger i tailingsdamme.

5.3. Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (IPPC-direktivet)²⁶

Alle anlæg, der er omfattet af IPPC-direktivets bilag I, skal indhente en driftsgodkendelse fra de kompetente myndigheder i medlemsstaterne. En sådan godkendelse skal indeholde emissionsgrænseværdier eller tilsvarende parametre, som skal være baseret på anvendelsen af den bedste tilgængelige teknik ("BAT"). Ifølge dette direktiv skal en godkendelse indeholde bestemmelser, der dækker ikke-normale driftsbetingelser, f.eks. i forbindelse med opstart, udslip eller andre svigt, kortvarige driftsstop og endelig nedlukning af anlægget, hvis der er risiko for, at miljøet berøres. IPPC-direktivet sigter mod produktionsprocessens *samlede* påvirkning af miljøets forskellige dele, f.eks. omfatter direktivet luft-, vand- og jordforurening, produktion og håndtering af procesaffald samt energiudnyttelse.

IPPC-direktivet sigter ikke specifikt mod udvindingsaktiviteter. Direktivet omfatter imidlertid visse aktiviteter i metalindustrien, mineralindustrien, kemikalieindustrien og affaldsdeponeringssektoren (for andet affald end inert affald). Hvis udvinding derfor finder sted som en aktivitet, der er "direkte forbundet" med en aktivitet i IPPC-direktivets bilag I, kræves der en IPPC-godkendelse hertil.

---

²⁶ EFT L 257 af 10.10.1996, s. 26.

5.4. Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer (Seveso II-direktivet)²⁷

Seveso II-direktivet skal bidrage til at forebygge alvorlige uheld med farlige stoffer. Derudover sigter det mod at begrænse de negative konsekvenser fra sådanne uheld for sundhed og miljø, med henblik på at sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau i hele Fællesskabet på en konsekvent og effektiv måde. Det indeholder navnlig bestemmelser om, at der skal indføres sikkerhedsstyringssystemer, herunder en detaljeret risikovurdering baseret på mulige uheldsscenarier. De anlægstyper, som dette direktiv typisk sigter mod, er kemikalieanlæg og lageranlæg, hvor farlige stoffer forefindes i store mængder.

Seveso II-direktivet omfatter ikke (artikel 4, litra e)) udvindingsindustriens aktiviteter i forbindelse med efterforskning og udvinding af mineraler i miner og stenbrud og ved borer. I artikel 4, litra f), udelukkes endvidere "deponeringsanlæg" fra Seveso II-direktivets anvendelsesområde. Forslaget til ændring af Seveso II-direktivet²⁸ sigter mod at omformulere Seveso II-direktivets artikel 4, litra e) og f), for at sikre, at direktivet kommer til at omfatte kemisk og termisk forædling og hermed forbunden oplagring, der involverer farlige stoffer, samt affaldshåndteringsanlæg, som anvendes i forbindelse med disse aktiviteter.

5.5. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet)²⁹

Vandrammedirektivet opstiller en generel ramme for beskyttelse af alle vandområder (floder, søer, kystvande og grundvand). Det sigter mod at forebygge forurening ved kilden og indføre kontrolordninger til sikring af bæredygtig forvaltning af alle forureningskilder. Et af direktivets vigtigste bestemmelser er, at der skal udarbejdes vandområdeplaner, som specificerer, hvordan de mål, der er sat for et givet vandløbsopland (økologisk tilstand, kvantitativ tilstand, kemisk tilstand og beskyttet område), skal nås inden for den fastsatte tidsplan.

Ifølge direktivets artikel 5 skal der inden 2004 foretages en vurdering af belastningen af et vandløbsopland, og ifølge artikel 8 skal der oprettes et overvågningsnet inden udgangen af 2006. Uden at dette udtrykkeligt er nævnt, kommer vurderingen af belastningen af et vandløbsopland til at omfatte punktkilder for vandforurening, såsom surt drænvand fra tailingsdamme, mineaffaldsdynger eller tømte miner. Disse forskellige krav i vandrammedirektivet kan endvidere sikre, at forurening fra forladede anlæg for affald fra udvindingsindustrien håndteres korrekt.

---

²⁷ EFT L 10 af 14.1.1997, s. 13.

²⁸ KOM(2001) 624 endelig af 10.12.2001. Forslaget er under behandling i Rådet og i Europa-Parlamentet. Kommissionen har vedtaget et ændret forslag, og Rådet er nu nået til politisk enighed om en fælles holdning.

²⁹ EFT L 327 af 22.12.2000, s. 1.

5.6. Rådets direktiv 85/337/EØF³⁰ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997³¹ (VVM-direktivet)

Direktivet om miljøkonsekvensvurderinger, som ændret, fastsætter, at projekter, som kan få væsentlig indvirkning på miljøet, skal underkastes en vurdering af virkningerne på miljøet (VVM), inden der gives anlægstilladelse. En sådan VVM skal bl.a. omfatte påvirkningen fra affald og omfatte en beskrivelse af foranstaltninger til at undgå, begrænse og opveje enhver væsentlig negativ indvirkning på miljøet. Myndighederne skal tage hensyn til de oplysninger, der er indhentet som led i VVM-processen, når de udsteder anlægstilladelser.

Udvindingsindustrien er omfattet af direktivets bilag, som opregner de aktiviteter, som kan ventes at få væsentlige virkninger på miljøet, og som skal underkastes en VVM. Direktivet omfatter således stenbrud, minedrift i åbne brud og i underjordiske brud samt dybdeboringer.

6. RETSFORSKRIFTER PÅ OMRÅDET I MEDLEMSSTATERNE OG KANDIDATLANDENE

Udvindingsindustrien er en af de ældste industrisektorer i EU. I de seneste årtier er der sket en udvikling fra mindre underjordiske miner til store åbne miner. Denne form for minedrift producerer større mængder affald, fordi man for at få adgang til malmforekomsten ofte må fjerne muldlaget og overjorden. I mange tilfælde er den mængde overjord, der skal fjernes, mange gange større end den mængde malm, der udvindes. Det har også medført, at minedrift er blevet en mere kapitalintensiv sektor, hvor det tager mange år, før investeringerne giver afkast ved afsætning af de udvundne produkter, som typisk er koncentrat.

6.1. Retsforskrifterne i medlemsstaterne

Da lovgivningen om udvindingsindustrien er meget omfattende, er der ikke plads til at give en indgående beskrivelse heraf i denne begrundelse³².

Medlemsstaterne har generelt reguleret udvindingsindustriens aktiviteter ud fra hensynet til forsyningsikkerhed (metaller og strategiske mineraler) eller energipolitik (brunkul, kul, olie), og nogle love har flere hundrede år på bagen. Først i den senere tid har man taget hensyn til miljøaspekterne, herunder inden for rammerne af EU-lovgivningen.

Lovgivningen om udvindingsindustrien er vokset i årenes løb, ofte i kølvandet på en større begivenhed eller katastrofe, som har ført til krav om særlovgivning til kontrol med eller standsning af nogle af sektorens aktiviteter. Indtil for nylig var lovgivningen hovedsagelig koncentreret om arbejdsmiljøet i gruber og stenbrud, og der var kun begrænset opmærksomhed omkring minedriftens påvirkning af miljøet.

Miljølovgivningens omfang og anvendelse varierer mellem de forskellige medlemsstater, og reglerne om affald fra udvindingsindustrien udviser til tider store forskelle. Navnlig håndteres aspekterne i forbindelse med nedlukning og genopretning af affaldshåndteringsanlæg og overvågning heraf over længere tidsrum på en sådan måde, at der ikke altid sikres lige vilkår i

---

³⁰ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

³¹ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

³² For nærmere oplysninger henvises til bilag 7 i rapporten "Management of mining, quarrying and ore-processing waste in the European Union", BRGM, december 2001, udarbejdet på GD Miljøes vegne, på følgende netadresse: <http://europa.eu.int/comm/environment/waste/0204finalreportbrgm.pdf>.

det indre marked, og omkostningerne kan blive væltet over på skatteborgerne, hvis der ikke har været krav om finansiel sikkerhedsstillelse.

6.2. Retsforskrifterne på området i kandidatlandene³³

I mange af kandidatlandene henhører mineaffald i forskellig grad under affaldslovgivningen. Landenes bestemmelser om farligt affald finder generelt også anvendelse på farligt mineaffald, men ingen af kandidatlandene har vedtaget særlige foranstaltninger for håndtering af farligt mineaffald. I nogle af kandidatlandene er deponeringsdirektivet (1999/31/EF) endnu ikke gennemført i den nationale ret.

De lande, som har lange traditioner for underjordiske miner og en betydelig produktion på området, har detaljerede sikkerhedsbestemmelser for minedrift. Imidlertid synes sikkerheden ved tailingsdamme ikke at blive betragtet som et prioriteret spørgsmål. Nogle få af kandidatlandene har dog lovgivning på dette område, mens der i andre er ved at blive udarbejdet særbestemmelser om tailings. Bestemmelserne om nedlukning af miner er ikke så indgående som de bestemmelser, der regulerer åbning af miner. De fleste af kandidatlandene har bestemmelser med krav til den løbende sanering af området, så længe minen er i drift, men ikke for fasen efter nedlukning (efterbehandling). Foreløbig eller endelig standsning af minedrift er et kildent emne, da mange miner forlades, uden at der er sørget for kontrol med nedlukning og sanering af området eller sikkerhedsbestemmelser, og ofte er der ikke længere nogen driftsherre eller efterfølger ("orphan mines"). Denne situation udgør en stor risiko for miljø og sundhed, og desuden for skatteborgerne, som måske bliver nødt til at dække de relevante omkostninger.

I de fleste af kandidatlandene betales der licensafgift for udvinding til både den lokale administration og centralregeringen. I princippet kan der anvendes miljøfonde til finansiering af genopretningen af mineområder. I et af landene er produktion af mineaffald afgiftsbelagt, undtagen overjord fra udvinding af brunkul. Afgiften varierer alt efter, hvor farligt og/eller vanskeligt det er at håndtere og behandle affaldet (f.eks. er sand fra oparbejdning af grus billigere end affald fra oparbejdning af metalmalm), affaldsmængden og oplagringens varighed.

7. RETSGRUNDLAG

Forslaget er baseret på EF-traktatens artikel 175, stk. 1, som er retsgrundlaget for Fællesskabets politik på miljøområdet. Der er derfor tale om en procedure med fælles beslutningstagning, som fastsat i EF-traktatens artikel 251, efter høring af Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget.

---

³³ Dette afsnit bygger på udkastet til en rapport om projektet PECOMines ("Inventory, regulation and environmental impact of toxic mining wastes in pre-Accession Countries") udarbejdet af PECOMines-gruppen ved FFC's afdeling for jord og affald i ISPRA: Tamás Hámor, *Legislation of mining waste management in Central and Eastern European Candidate Countries*, Ispra, marts 2002 (ikke offentliggjort).

8. SUBSIDIARITET OG PROPORCIONALITET

8.1. Subsidiaritet

Der findes allerede en omfattende national lovgivning, som traditionelt dækker de økonomiske og strategiske aspekter ved udvindingsindustrien. I de sidste 30 - 40 år er der også taget hensyn til miljøaspekterne, idet der er fastsat krav, der tager sigte på at forebygge uheld og alvorlige miljøkonsekvenser fra håndtering af mineralressourcer. Stødet hertil har ofte været befolkningens voksende betænkeligheder ved konsekvenserne af uforsvarlig håndtering af affald fra udvindingsindustrien, navnlig efter en række alvorlige ulykker.

Efter Kommissionens mening er en lovramme, der dækker håndtering af affald fra udvindingsindustrien, et hensigtsmæssigt værktøj, idet den opstiller minimumskrav til sikring af stærkt tiltrængte forbedringer af denne industrisektors miljøresultater. Sektoren er en meget betydelig kilde til affald med deraf følgende miljøproblemer, og den har kun været genstand for relativt få EU-retsakter vedrørende sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen og energiforsyningssikkerhed.

Udvindingssektorens virksomhedsstruktur varierer mellem de forskellige medlemsstater, fra store multinationale selskaber til små og mellemstore virksomheder. Derudover er der store forskelle mellem medlemsstaterne på nationalt, regionalt og lokalt plan med hensyn til, hvilken kontrol der føres med anlæg for affald fra udvindingsindustrien, og kontrollens omfang og effektivitet.

Et fælles sæt regler på EU-plan kan være med til at skabe lige vilkår i form af et mindsteniveau for administrativ kontrol og overvågning på dette område. Dette er et vigtigt aspekt i forbindelse med, at det indre marked udvides til også at omfatte udvindingsindustrien, idet det hermed sikres, at det indre marked ikke vilkårligt splittes op efter de nationale grænser.

Endvidere kan de negative miljøkonsekvenser af uforsvarlig håndtering af affald fra udvindingsindustrien være grænseoverskridende, således som det klart er fremgået af de nylige uheld i Spanien og Rumænien. I disse tilfælde berørte miljøforureningen af vand og jord mere end én region eller land, hvilket understreget behovet for systemer, der giver mulighed for transparent grænseoverskridende samarbejde i nødsituationer.

De fleste af udvindingssektorens virksomheder opererer på multinationalt plan og konkurrerer på de globale markeder. Dette direktiv kan give nyttig vejledning for tredjelande, der ønsker at indføre tilsvarende krav for udvindingsindustrien inden for dens eget landområde.

8.2. Proportionalitet

Dette forslag er udformet som et direktiv, således at medlemsstaterne har rigeligt spillerum til at vedtage de mest egnede foranstaltninger til opfyldelse af de fastsatte mål. Forslaget omfatter enkelte mere tekniske og præskriptive bestemmelser (f.eks. affaldshåndteringsplanernes indhold og omfang, tærskelværdier for cyanid og cyanidforbindelser i tailingsdamme og foranstaltninger til mindske af vandforurening), så der både sikres et højt miljøbeskyttelsesniveau og en harmoniseret tilgang til kontrol med affaldshåndtering i hele EU, som fastsat i traktaten³⁴.

---

³⁴ Se navnlig EF-traktatens artikel 2, 6 og 174-176.

Forslaget behandler kun de aspekter, der skal reguleres på EU-plan til sikring af, at EF-traktatens mål opfyldes. De fleste af de foranstaltninger, der skal træffes, skal udformes nærmere af den pågældende nationale myndighed, under hensyntagen til de lokale forhold. Særlige undtagelser sikrer, at de fastsatte administrative krav står i rimeligt forhold til den miljørisiko, der er tale om.

Endvidere er formuleringen af forslaget tilstrækkeligt fleksibel til, at de former for god praksis og procedure, der anvendes på medlemsstatsniveau, kan fortsætte, uden at de indebærer yderligere administrative byrder.

9. OVERENSSTEMMELSE MED FÆLLESSKABETS POLITIK PÅ ANDRE OMRÅDER

Udvindingsindustrien er omfattet af visse fællesskabsregler på området **sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen** i kraft af Rådets direktiv 92/91/EØF af 3. november 1992 om minimumsforskrifter for forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed i den boringsrelaterede udvindingsindustri (11. særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF)³⁵ og Rådets direktiv 92/104/EØF af 3. december 1992 om minimumsforskrifter vedrørende forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed i udvindingsindustrien over eller under jorden (12. særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF)³⁶. Disse direktiver opstiller mindstekrav for sikkerhed og sundhed for arbejdstagere, der arbejder i udvindingsindustrien over eller under jorden. Nogle af de foranstaltninger, som virksomhedsledelsen skal træffe for at beskytte arbejdstagerne, er også relevante ud fra et miljøbeskyttelsessynspunkt. Nærværende forslag er derfor i overensstemmelse med tidligere lovgivning om sundhed og sikkerhed og går endog videre, eftersom et højere miljøbeskyttelsesniveau også kan føre til yderligere forbedring af sikkerheden for arbejdstagerne.

Forslaget vil ikke berøre **energiforsynings**sikkerheden i EU i mærkbar grad, eftersom forslaget kun indeholder foranstaltninger, som er strengt nødvendige til at opfylde EU's miljøpolitiske målsætninger. Langt størstedelen af forslagets foranstaltninger er allerede nu indført som bedste praksis og ofte som lovfæstet krav på nationalt plan.

Dette forslag er i tråd med **industri**politikken, herunder politikken for de små og mellemstore virksomheder. Det indeholder således kun de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de opstillede målsætninger. Navnlig betyder udelukkelsen af inert ikke-farligt affald fra de fleste af direktivets bestemmelser, at direktivet ikke i mærkbar grad vil påvirke udvindingsindustriens stenbrudssektor. Denne sektor består overalt i EU hovedsagelig af små og mellemstore virksomheder.

Hvad angår konkurrencedygtighed og **konkurrence**, skabes der med dette forslag lige vilkår i hele EU, hvilket bidrager til at undgå forvridninger i produktionen af de råmaterialer, der behøves til fremstillingsformål. Forslaget er derfor i overensstemmelse med Fællesskabets politik på området konkurrence og det indre marked.

Direktivets minimumskrav vil også kunne bruges ved vurdering af udvindingsprojekters miljøforlidelighed i **trede**lande. Dette instrument ville f.eks. kunne blive et nyttigt værktøj til kontrol med, at projekter, der modtager fællesskabsstøtte som led i udviklingsbistanden, omfatter de nødvendige foranstaltninger til så vidt muligt at forebygge eller mindske

---

³⁵ EFT L 348 af 28.11.1992, s. 9.

³⁶ EFT L 404 af 31.12.1992, s. 10.

belastning af miljøet i tredjelandene³⁷. Det kan også blive en vigtig rettesnor for europæiske virksomheder for deres udvindingsaktiviteter i tredjelande, navnlig i udviklingslande, ved at fremme indførelsen af bedste praksis for aktiviteter, der finder sted uden for EU's område.

10. FORSLAGETS INDHOLD

Artikel 1 opstiller forslagetets formål.

Artikel 2 definerer forslagetets anvendelsesområde.

Forslaget omfatter affald, dvs. muldlag, overjord, stenaffald og tailings, som opstår i forbindelse med landbaseret udvinding/oparbejdning af mineralressourcer, bortset fra affald, som ikke er specifikt for udvindingsindustrien. Disse andre affaldsformer, f.eks. husholdningsaffald, olieaffald, brugte batterier og udtjente køretøjer, vil fortsat være omfattet af de relevante bestemmelser i affaldsrammedirektivet (75/442/EØF), deponeringsdirektivet (1999/31/EF) eller anden EU-særlovgivning, alt efter formålet med og omfanget af den pågældende affaldshåndteringsaktivitet.

Anvendelsesområdet beskrives på en sådan måde, at det er i overensstemmelse med undtagelsen under affaldsrammedirektivets artikel 2, litra b), nr. ii), så der sikres klarhed i lovgivningen.

Affald fra udvindingsindustriens offshore-virksomhed er udelukket fra direktivforslaget, fordi denne drift er af en sådan art, at de tekniske foranstaltninger i direktivforslaget, som er rettet mod landbaseret mineraludvinding, bliver umulige at føre ud i livet. Dette affald vil fortsat være omfattet af bestemmelserne i affaldsrammedirektivet.

Direktivforslaget udelukker ikke-forurenede jord og har for inert ikke-farligt affald kun begrænsede krav, da håndtering af dette affald kun indebærer lav risiko. Dette er i tråd med den tilsvarende udelukkelse fra deponeringsdirektivets anvendelsesområde. Efter Kommissionens mening er det på denne måde muligt at finde den rette balance mellem lovkravene til små og mellemstore virksomheder, som generelt producerer dette affald, og beskyttelse af miljøet.

Affald fra udvinding og/eller behandling af mineralressourcer, som transporteres uden for det område, hvor det er produceret (f.eks. materiale fra boring af borehuller, som underleverandører gives i opdrag af bortskaffe), er også udelukket fra direktivforslaget og omfattes kun af deponeringsdirektivets bestemmelser. Formålet hermed er at undgå smuthuller i EU-lovgivningen for affaldshåndteringsoperationer, der ikke gennemføres på stedet.

Hvad efterforskning angår, foreslår Kommissionen, at den gældende lovgivning lades uændret, eftersom det kun drejer sig om en lille mængde affald, og for at undgå at pålægge udvindingsindustrien unødige byrder. Dette betyder i praksis, at bestemmelserne i direktiv 75/442/EØF finder anvendelse, navnlig direktivets artikel 4 og 8.

---

³⁷ Kommissionens meddelelse (KOM(2000)424 endelig) om kompendiet af politiske retningslinjer på specifikke samarbejdsområder eller -sektorer fremfører, i afsnit 2.4 om "udvikling af mineralressourcer", at bæredygtig udvikling af mineralsektoren bl.a. beror på teknisk/finansiell bistand til "udarbejdelse af regelrammer for miljøet og overholdelse heraf".

Efter Kommissionens mening har affald fra udvindingsindustrien visse særlige træk og egenskaber, som gør, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at lade det være omfattet af deponeringsdirektivet. Dette er grunden til, at affald, det er omfattet af direktivforslaget, er undtaget fra kravene i deponeringsdirektivet.

Artikel 3 indeholder definitioner på udtryk i direktivet.

Inert affald er defineret i **artikel 3, nr. 2**, på samme måde som det er defineret i deponeringsdirektivet.

Definitionen på mineralressource (**artikel 3, nr. 3**) indeholder en ikke-udtømmende liste over mineraler og organiske og uorganiske forbindelser, der anses for at være omfattet af udvindingsindustriens økonomiske virksomhed.

Definitionen på udvindingsindustri (**artikel 3, nr. 4**) er hentet fra en lignende definition i direktiv 92/91/EØF og 92/104/EØF. I denne sammenhæng har man undgået at anvende udtryk såsom "mine" og "stenbrud" for at præcisere, at på trods af de retlige forskelle, der måtte forefindes i medlemsstaterne alt efter, hvilken type mineral der udvindes og/eller behandles, omfatter dette forslag affald fra alle udvindingssektorer.

Oparbejdning er defineret i **artikel 3, nr. 5**, på en sådan måde, at det fremgår, at udsmelting og/eller metallurgiske operationer med anvendelse af termiske processer ikke omfattes af forslaget. Derimod omfatter definitionen affald fra oparbejdning af mineraler, som oparbejdes på et andet sted end udvindingsstedet (f.eks. bauxit importeret fra tredjelande, som genererer rødt slam, når det anvendes til fremstilling af aluminium).

Artikel 4 indfører et generelt krav om sikker håndtering af udvindingsaffald. De foranstaltninger, der skal træffes, skal baseres på den bedste tilgængelige teknik som defineret i direktiv 96/61/EF. Disse teknikker beskrives af det europæiske IPPC-kontor i Sevilla, Spanien og bliver om kort tid offentliggjort i form et BAT-dokument (Best Available Technique). Med denne metode kan man efter Kommissionens mening sikre det bedste miljøbeskyttelsesniveau på en måde, der skaber retssikkerhed og ikke indbærer unødige byrder for industrien.

Artikel 5 indeholder bestemmelser om, at driftsherren skal udarbejde en affaldshåndteringsplan. Denne bestemmelse vil sammen med artikel 7, stk. 2, litra c), sikre, at driftsherren giver den kompetente myndighed alle de oplysninger, der behøves til at forebygge eller minimere miljøbelastningen fra affaldshåndtering.

På grundlag af krydshenvisninger til artikel 11 og 12 og bilag II spiller affaldshåndteringsplanen og dets indhold en central rolle i forslaget. Efter Kommissionens mening vil en sådan affaldshåndteringsplan være et uvurderligt værktøj for driftsherren og gøre det muligt at planlægge affaldshåndteringsløsninger på et tidligt stadium med henblik på at minimere affaldsproduktionen og affaldets skadelighed og samtidig fremme genanvendelse og gavnlig genbrug af udvundet materiale.

Artikel 5, stk. 6, nævner den udtrykkelige mulighed for at forene indholdet af denne affaldshåndteringsplan med andre tilsvarende instrumenter, der udvikles på grundlag af relevant national eller fællesskabslovgivning. Dette vil forhindre unødigt dobbeltarbejde for driftsherrene og for de kompetente myndigheder.

Artikel 6 indeholder, i forbindelse med bilag I, et af forslagens nøgleelementer, nemlig driftsherrens pligt til at forebygge alvorlige uheld og de heraf følgende negative konsekvenser for mennesker og miljø. For at undgå overlappende lovgivning vil affaldsanlæg, der er omfattet af kravene i direktiv 96/82/EF som ændret (Seveso II) ikke være omfattet af foranstaltningerne i denne artikel. Kommissionens opfattelse er, at den på denne måde vil indfri det tilsagn, den afgav i forbindelse med vedtagelsen af forslaget til ændring af Seveso II-direktivet, og sikre, at *alle* affaldsanlæg i udvindingsindustrien, som kan forårsage alvorlige uheld, underlægges forsvarlig forvaltningspraksis, herunder navnlig jævnlige tilsyn fra den kompetente myndighed og oplysning af offentligheden.

Den sikkerhedsleder, som driftsherren skal udpege til det daglige tilsyn med planen for forebyggelse af uheld, kan godt være driftsherren selv. Imidlertid mener Kommissionen, at man ved at fremhæve behovet for, at en sådan professionel sikkerhedsleder skal være til stede og have ansvaret for uheldsforebyggelsen, opnår, at der ved den daglige drift lægges større vægt på sikkerhedsaspekterne.

Denne artikel omfatter kun højrisikoeffaldsanlæg (kategori A), fordi disse anlæg i princippet i højere grad kan ventes at forårsage alvorlige uheld. Kriterierne i forslagens bilag III vil sikre, at alle affaldsanlæg, som kan ventes at udgøre en alvorlig trussel mod miljø og sundhed, klassificeres i kategori A.

I overensstemmelse med bestemmelserne i Århus-konventionen³⁸, som undertegnet af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 7, skal medlemsstaterne i medfør af forslagens **artikel 6, stk. 6**, sikre, at den berørte offentlighed på et tidligt stadium får reel mulighed for at deltage i udarbejdelse eller revision af eksterne beredskabsplaner.

Ifølge **artikel 7** skal medlemsstaterne sikre, at driftsherrerne har en tilladelse, og det fastsættes, hvad der skal indgå i selve tilladelsen. Krydsreferencen til artikel 5, 6 og 14 sikrer, at alle forslagens relevante bestemmelser vedrørende miljøbeskyttelse reelt tages i betragtning i ansøgningen og senere i selve tilladelsen. På denne måde bliver det pålagt driftsherren at give den kompetente myndighed alle de oplysninger, der behøves til en passende vurdering af ansøgningen. Tilladelsens indhold skal sikre, at forslagens bestemmelser håndhæves behørigt.

Ifølge **artikel 8** har offentligheden mulighed for at granske en tilladelse, i overensstemmelse med Århus-konventionens principper og pligter. Efter Kommissionens mening vil offentlighedens adgang til denne mulighed bidrage til at gøre processen mere åben og gøre det lettere for udvindingsindustrien at vinde offentlighedens tillid i deres erhverv. Teksten i denne artikel er i tråd med Århus-konventionens artikel 6 og åbner mulighed for, at offentligheden får oplysning om ansøgningen om en tilladelse, og at den berørte offentlighed deltager i beslutningsprocessen.

Artikel 9 fastsætter sammenholdt med bilag III et klassifikationssystem for affaldsanlæg, hvor der tages hensyn til de virkninger, som et uheld med udslip af anlæggets affald kan tænkes at få. Kriterierne for klassificering af anlæggene skal videreudvikles ifølge udvalgsproceduren, da dette spørgsmål er stærkt teknisk og kræver gennemførelse af løbende undersøgelser.

---

³⁸ De Forenede Nationers konvention af 25. juni 1998 om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet.

Artikel 10 fastsætter en række foranstaltninger vedrørende tilbagefyldning, dvs. deponering af affald i det tomme brud. Kommissionen støtter denne metode, men mener ikke desto mindre, at tilbagefyldt affald kræver en vis opmærksomhed for at sikre dets stabilitet, forhindre vandforurening og give mulighed for passende overvågning.

Artikel 11 opstiller generelle krav og målsætninger med hensyn til opførelse og vedligeholdelse af affaldsanlæg. Forslaget går ikke i detaljer med, hvilke konstruktionsmetoder der skal anvendes, da man ikke har fundet dette hensigtsmæssigt i et direktiv. Efter Kommissionens mening er myndigheden bedst i stand til at vurdere, om driftsherren følger vejledningen i det pågældende BAT-dokument.

Artikel 12 fastsætter foranstaltninger vedrørende forsvarlig nedlukning og overvågning af affaldsanlæg. Artiklen opregner de opgaver, som driftsherren skal udføre, og fastlægger den kompetente myndigheds rolle med hensyn til at føre tilsyn med nedluknings- og efterbehandlingsprocedure. Hermed sigter Kommissionen mod at sætte en stopper for, at stedet forlades uden efterbehandling, enten på grund af skruppelløse driftsherrers praksis eller i tilfælde af, at udvindingsgesellschaften går fallit, gennem foranstaltninger, der er i tråd med forureneren betaler-princippet, og som ikke indebærer en unødigt byrde for industrien.

Artikel 13 indeholder generelle foranstaltninger, der skal forhindre, at affald, der deponeres i et affaldsanlæg, får nogen skadevirkninger for miljøet, især vand og/eller jord. Der knyttes en hensigtsmæssig forbindelse til gældende EU-lovgivning på vandområdet, således at gentagelse af kravene undgås.

Artiklen indeholder bl.a. en særlig bestemmelse, der vedrører det ømtålelige spørgsmål om udvindingsindustriens håndtering af cyanid. Der øvre grænse for koncentrationen af frit cyanid og cyanidforbindelser i tailingsdamme er fastsat til 50 ppm WAD-cyanid (weak acid dissociable cyanide; cyanid dissocierbart med svag syre), således som det foreslås i International Cyanide Management Code³⁹, der er udarbejdet i samarbejde med FN's miljøprogram (UNEP) og International Council on Metals and the Environment (ICME). Kommissionen har det indtryk, hvilket er blevet bekræftet af brancherepræsentanter (Euromines), at guldudvindingsanlæggene i EU og de lande, der er kandidater til optagelse i EU, uden tvivl kan opfylde dette krav. Kommissionen har imidlertid også den opfattelse, at der bør tilskyndes til teknologisk udvikling på området, således at et cyanidudslips potentielle negative følger for miljøet bliver reduceret yderligere. Med dette for øje forekommer det helt realistisk, at der inden for 10 år efter direktivets gennemførelse kan opnås en grænseværdi på 10 ppm WAD-cyanid i to trin (nogle guldudvindingsanlæg ligger allerede i dag på denne værdi). Medlemsstaterne har mulighed for at vedtage strengere miljøbeskyttelseskrav end dem, der er foreskrevet i forslaget.

Artikel 14 kræver, at driftsherren skal stille finansiell sikkerhed, inden bortskaffelsesvirksomheden påbegyndes. Hensigten hermed er at skaffe dækning for udgifter, som en tredjepart ville få til genopretning af området, hvis driftsherren skulle gå fallit eller blot forlade stedet, og sikkerheden kan omfatte ordninger, der bygger på resultaterne af en soliditetsundersøgelse af virksomheden. Artiklen er omhyggeligt formuleret på en sådan måde, at virksomhederne ikke pålægges unødige byrder, samtidig med at det vigtige mål bliver nået.

---

³⁹ <http://www.cyanidecode.org/>.

I **artikel 14, stk. 5**, præciseres det, at i overensstemmelse med forureneren betaler-princippet og i tråd med bestemmelserne om miljøansvar i forbindelse med affaldshåndtering som fastsat i forslaget til direktiv om miljøansvar, for så vidt angår forebyggelse og genopretning af miljøskader⁴⁰, at operatører i udvindingsindustrien skal være dækket af en ansvarsforsikring for miljøskader eller overhængende fare herfor forårsaget af deres virksomhed. Bilag I til ovennævnte forslag omfatter "affaldshåndteringsoperationer, herunder indsamling, transport, nyttiggørelse og bortskaffelse af affald og farligt affald, herunder tilsyn med disse operationer og efterbehandling af deponeringsanlæg, for hvilke der kræves tilladelse eller registrering i medfør af Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁴¹ og Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald⁴². Disse operationer omfatter bl.a. drift af deponeringsanlæg efter Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald⁴³ og drift af forbrændingsanlæg efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/76/EF af 4. december 2000 om forbrænding af affald⁴⁴." Som beskrevet i punkt 5.1 i denne begrundelse omfatter sådant affald affald fra udvindingsindustrien. Således er sidstnævnte allerede omfattet af bestemmelserne i forslaget til direktiv om forebyggelse og genopretning af miljøskader.

I **artikel 15** fastsættes der en procedure for indbyrdes konsultationer mellem nabostater med henblik på informationsudveksling og sikring af, at offentligheden bliver behørigt underrettet om affaldsanlæg, som kan have negative følger for deres miljø.

Artikel 16 indeholder et af forslaget centrale foranstaltninger, nemlig den kompetente myndigheds pligt til at aflægge kontrolbesøg på alle affaldshåndteringsanlæg. De seneste års erfaringer fra de alvorlige uheld i Aznalcóllar og Baia Mare har fået Kommissionen til at anse en handlekraftig håndhævelsesordning for nødvendig, hvis man vil undgå alvorlige negative virkninger for miljøet.

Artikel 16, stk. 2, kræver, at driftsherren skal føre registre over opførelsen og udbygningen af affaldsanlægget og sikre, at de overdrages, hvis anlægget skifter driftsherre. Også her har Kommissionen den opfattelse, at man med fornuftig praksis kan undgå alvorlige uheld og begrænse deres følger, eftersom manglende overførsel af oplysninger om anlæg, der måske har eksisteret i flere årtier, er en vigtig komponent i en dårlig forvaltning.

I **artikel 17** hedder det, at medlemsstaterne skal tilvejebringe de oplysninger, der behøves til at vurdere lovgivningens effektivitet og til at vurdere den fremtidige generering af affald fra udvindingsindustrien. Der er især behov for oplysninger om uheld og næsten-uheld, således at de kan stilles til rådighed for de berørte medlemsstater.

Artikel 18 kræver, at medlemsstaterne fastsætter sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i henhold til direktivet, således at virksomhederne virkelig afskrækkes fra uhensigtsmæssig adfærd.

---

⁴⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv .../.../EF af [...] om miljøansvar, for så vidt angår forebyggelse og genopretning af miljøskader (Kommissionens forslag KOM(2002)17 endelig udg. af 23.1.2002).

⁴¹ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens beslutning 96/350/EF af 24. maj 1996 vedrørende tilpasning af bilag IIA og IIB dertil (EFT L 135 af 6.6.1996, s. 32).

⁴² EFT L 377 af 31.12.1991, s. 20. Direktivet er senest ændret ved Rådets direktiv 94/31/EF af 27. juni 1994 (EFT L 168 af 2.7.1994, s. 28).

⁴³ EFT L 182 af 16.7.1999, s. 1.

⁴⁴ EFT L 332 af 28.12.2000, s. 91.

Artikel 19 kræver udveksling af information om metoder til opstilling af fortegnelser og genopretning af lukkede affaldsanlæg, som er årsag til alvorlig miljøforurening. Det vil være med til at mindske miljøbelastningen fra de ikke ubetydelige "fortidens synder".

Der skal også formidles information om den bedste tilgængelige teknik. Faktisk har Kommissionen siden 2001 stået for udveksling af information om den bedste tilgængelige teknik inden for affaldshåndtering i udvindingssektoren mellem medlemsstaterne og de berørte organisationer, og den har til hensigt at offentliggøre resultaterne heraf i 2004. Medlemsstaterne bør tage disse oplysninger i betragtning, når de gennemfører direktivet.

Artikel 20 fastsætter, hvilke gennemførelses- og ændringsforanstaltninger Kommissionen skal træffe med bistand fra det udvalg, der henvises til i **artikel 21**. Udvalget er nedsat ved direktiv 75/442/EØF og inddrager eksperter, som er udpeget af medlemsstaterne og har den nødvendige kompetence inden for håndtering af affald fra udvindingsindustrien.

Bilag I indeholder en liste over de punkter, der skal tages hensyn til ved udarbejdelsen af en plan for forebyggelse af større uheld, og de oplysninger, der skal offentliggøres.

I **bilag II** anføres de parametre, der skal analyseres i forbindelse med proceduren for specificering af affaldet.

Bilag III indeholder kriterierne for, hvilken risikokategori et affaldsanlæg skal placeres i.

11. KONSEKVENSANALYSE: FORSLAGETS KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE, HERUNDER ISÆR SMÅ OG MELLEMLIGE VIRKSOMHEDER (SMV'ER)

11.1. Hvorfor er der i betragtning af nærhedsprincippet behov for en EF-lovgivning på området?

Ifølge artikel 2 i affaldsrammedirektivet er "affald fra prospektering, udvinding, behandling og oplagring af mineralske ressourcer, samt fra stenbrudsdrift" ikke omfattet af direktivets bestemmelser, hvis det "allerede er undergivet andre bestemmelser". Det hedder videre, at "med henblik på regulering af håndteringen af visse kategorier affald kan der i særdirektiver fastsættes specifikke særbestemmelser eller bestemmelser til supplerende af bestemmelserne i dette direktiv".

På baggrund af de forskelligartede nationale regler og den grænseoverskridende karakter af miljøbelastningen fra affald fra udvindingsindustrien er det nødvendigt at fastsætte mindstekrav på EU-niveau for at forbedre miljø- og sikkerhedsaspekterne ved forvaltningen af affaldsbortskaffelsesplanlægning.

Direktivforslaget anses for at være det bedste middel til atter at få klarhed vedrørende forvaltning af affald fra udvindingsindustrien og opstille rammerne for initiativer, som nyder støtte fra både Kommissionen, medlemsstaterne og industrien selv. Det anses for noget positivt, at der er et fælles regelsæt, som gælder over hele EU, og det underbygger ideen om EU-lovgivning i stedet for nationale, regionale og lokale bestemmelser af varierende effektivitet.

11.2. Hvad er hovedformålet med direktivforslaget?

Direktivforslaget skal skabe de rammer, inden for hvilke driftsherrer i udvindingsindustrien og medlemsstaterne kan aftale hensigtsmæssige tiltag. Man har specifikt bestræbt sig på at holde sig til nogle få bestemmelser i denne sektor, som er kendetegnet både ved anlæg, der kan være i drift i flere hundrede år, og hastige tekniske forandringer.

Direktivforslagets to tekniske hovedformål er

- at minimere skadevirkningerne fra forurenede drænvand fra affaldshåndteringsanlæg, som potentielt kan belaste miljøet i meget lang tid, selv efter at både anlægget og den tilknyttede mine eller stenbrud er lukket
- at undgå eller afbøde virkningerne af uheld og især at sikre tailingsdæmnings- og -dammes stabilitet på lang sigt, eftersom dæmningsbrud kan have miljøskadevirkninger over et stort område og koste menneskeliv.

Direktivforslaget indeholder følgende vigtige administrative procedurer:

- planlægning, udstedelse af licens til og lukning af affaldshåndteringsanlæg i forbindelse med udvindingsvirksomheder, idet der er særforanstaltninger for de anlæg, der kan få grænseoverskridende virkninger
- mekanismer for håndtering af større uheld og uventede hændelser
- indførelse af mekanismer, som garanterer, at alle driftsherrer i udvindingsindustrien stiller (og opretholder) tilstrækkelig finansiell sikkerhed til, at en senere fuldstændig genopretning af det affaldhåndteringsanlæg, de har ansvaret for, kan gennemføres, uanset deres status og finansielle situation på det tidspunkt, hvor det bliver nødvendigt.

11.3. Hvem berøres af direktivforslaget?

11.3.1. Hvilke erhvervssektorer?

Alle, eller næsten alle, driftsherrer, der driver miner og stenbrud, og alle driftsherrer i olie- og gassektoren på land bliver berørt af direktivforslaget. I denne forbindelse forstås der ved "driftsherrer" alle, der er involveret i brydning, oparbejdning og oplagring af malm og mineraler. Også den offentlige administration på både nationalt, regionalt og lokalt niveau berøres, herunder selvstændige og delvis selvstændige regeludstedende myndigheder og andre kompetente myndigheder.

Virkningernes omfang bliver meget forskelligt alt efter art og mængde af det affald, som opstår ved den enkelte virksomhed, og afhængigt af, hvilken tilladelsesordning driftsherrene driver deres virksomhed under. De aktiviteter, der bliver berørt mindst af direktivforslaget, er dem, der opfylder alle nedenstående kriterier:

- der produceres malm eller mineraler, som er helt eller næsten helt inerte, helt uden brug af vand og kemikalier
- brydningen finder sted i åbent brud/grav, og muldrag, overjord og stenaffald deponeres i det tomme brud

- arbejdet foregår udelukkende over grundvandspejlet, og der er ingen (eller kun ringe) risiko for oversvømmelse
- de er allerede omfattet af godkendelser og regulering vedrørende miljøresultater og sikkerhed.

I direktivforslaget skelnes der ikke mellem anlæg, der ligger over og under grundvandspejlet (tredje led ovenfor), men det er klart, at virksomheder, der kun producerer inert affald (første led ovenfor) og ikke oversvømmes regelmæssigt eller hele tiden, får enklere affaldshåndteringsplaner og risikovurderinger. De vil igen være lettere at gennemføre og billigere at udarbejde. Denne vurdering gælder ikke for anlæg, der bortskaffer ikke-inert affald, som kan forurene grundvandet via perkolatet, uanset om affaldet befinder sig i eller over et vandførende lag.

De aktiviteter, der må forventes at blive berørt mest, er dem, der blot opfylder ét af nedenstående kriterier (med mindre de er allerede omfattet af godkendelser og en vis regulering vedrørende miljøresultater og sikkerhed):

- der produceres malm, mineraler eller affald, som i sig selv er farlige (eller kemisk reaktive under "normale" forhold)
- der produceres malm eller mineraler fra et malmlegeme, der kan give anledning til sur eller basisk forurening
- der benyttes vand til oparbejdning af malm eller mineraler eller til oplagring af affaldet
- der benyttes kemikalier (f.eks. cyanid eller xanthater) til oparbejdningen.

11.4. Hvilke foranstaltninger skal virksomhederne træffe i henhold til direktivforslaget?

11.4.1. Oversigt

Driftsherrer inden for udvindingsindustrien bliver stillet over for en række opgaver, når direktivforslaget bliver gennemført. For mange af dem, især dem i de nuværende medlemsstater, er opgaverne ikke fuldstændig nye, da udvindingsindustrien allerede er omfattet af et større regelsæt, og de fleste driftsherrer har allerede planer og mekanismer til håndtering af de spørgsmål, der rejses i direktivforslaget.

I henhold til affaldsrammedirektivet kræves der allerede godkendelse, så direktivforslagets marginale virkning skulle blive ganske ringe. Mange af forpligtelserne (og de dertil knyttede omkostninger) kan blive lettere at opfylde, idet der både for driftsherrerne og de kompetente myndigheder bliver større klarhed. BAT-dokumentet ventes at skabe nogen klarhed, men på nationalt plan kunne medlemsstaterne hjælpe yderligere til ved at udarbejde og offentliggøre planskabeloner, politikker og tekniske vejledninger, som driftsherrer og de enkelte embedsmænd kan holde sig til i stedet for at skulle løse hvert enkelt problem fra grunden.

11.4.2. *Hvornår skal omkostningerne afholdes?*

De nye forpligtelser (og ekstraomkostninger), som driftsherrer inden for mineraludvinding forventes at få, kan samles i følgende tre grupper:

- engangsomkostninger, der er direkte affødt af, at et bestående eller projekteret anlæg skal tilpasses til de regler og driftsbetingelser, som direktivforslaget giver anledning til
- årlige ekstraomkostninger i anlæggets driftsfase
- årlige ekstraomkostninger i anlæggets efterbehandlingsfase.

Forslagets artikel 5-13 vil formentlig afføde nogle engangsomkostninger for mange driftsherrer, omend nogle ikke berøres direkte af alle artiklerne. Artikel 11 (opførelse og forvaltning af affaldsanlæg) og 13 (forebyggelse af forurening af vand og jord) er nok dem, der giver anledning til de største omkostninger. Artikel 5, 6, 12 og 13 vil antagelig pålægge mange driftsherrer ekstra årlige omkostninger i driftsfasen. Artikel 12 (lukning og efterbehandling) og (i mindre grad) 13 (forebyggelse af forurening af vand og jord) giver sikkert de fleste driftsherrer ekstraomkostninger i efterbehandlingsfasen.

Da omkostningerne til at stille finansiell sikkerhed er helt adskilt fra øvrige omkostninger og ventes at udgøre en betydelig andel af de samlede omkostninger, skal artikel 14 behandles mere indgående. Det forsøges i artikel 14 at mindske risikoen for, at en driftsherre erklærer sig fallit, når driftsfasen er afsluttet, således at der ikke midler til rådighed til dækning af lukning og efterbehandling. Det gøres ved, at det pålægges driftsherrerne at stille separat finansiell sikkerhed af en sådan størrelse, at alle de nødvendige omkostninger kan dækkes. I Irland og Canada findes der et system, der ligner det, der etableres i artikel 14. En finansiell sikkerhed tager normalt form af rede penge, remburs eller bankgaranti, obligationer og/eller finansiell garantiforsikring. Rede penge er for de fleste selskaber ikke en realistisk mulighed, og det vil heller ikke være en økonomisk rentabel måde, med mindre det pågældende selskab har adgang til ekstra kapital. Remburs og bankgaranti reducerer selskabets disponible overtræk tilsvarende. De mindsker selskabets mulighed for lånoptagelse med samme beløb og kan forøge selskabets samlede låneomkostninger. Selskaber med en kreditværdighed, der ikke er mindst "AA", vil sandsynligvis ikke synes, at dette er en praktisk (og heller ikke billig) løsning. Så er der kun obligationer og tilsvarende sikkerhedsmekanismer tilbage. En sådan sikkerhed bringes normalt i stand af et specialiseret pengeinstitut, og medmindre selskabets gæld er af "investment grade", må sikkerheden sandsynligvis sikres yderligere med en form for pant fra selskabets side. Hvis selskabet har en stabil fortid, kan deres obligationer modregnes i deres balance (dvs. at omkostningen bliver den samme som dets marginale kapitalomkostning), især hvis moderselskabet er diversificeret og velkonsolideret. Mindre robuste og mindre kendte selskaber kan få svært ved at skaffe den fornødne sikkerhed. I Irland anslås de årlige omkostninger til den nødvendige finansielle sikkerhed til mellem 0,5 og 0,75% af pålydende. I Canada skulle omkostningerne snarere ligge på 1,0%. For en sikkerhed på 1 mio. EUR udgør 1,0% 10.000 EUR om året.

11.5. Hvilke foranstaltninger skal de nationale, regionale og lokale administrationer træffe i henhold til direktivforslaget?

De nationale administrationer skal oprette (eller tilrette) og derefter opretholde systemer for regeludstedelse, kontrolbesøg og håndhævelse, så de kan opfylde deres forpligtelser i henhold til direktivet. I hvilket omfang disse forpligtelser uddelegeres til de regionale og/eller lokale administrationer, påvirkes i nogle tilfælde af landets geologi, som igen er bestemmende for, om (og i hvilken grad) mineraludvinding er kommercielt rentabel.

Størsteparten af administrationernes ekstraomkostninger skyldes omkostninger til ekstra teknisk og administrativt personale. Efter de første 5-10 år skulle de nye regler være kørt ind, hvorefter omkostningerne skulle falde. Hvor meget ekstra personale der bliver brug for, og hvilke tekniske kvalifikationer det skal have, kommer til at variere fra land til land, alt efter hvor mange miner, stenbrud og andre udvindingsanlæg de har, af hvilken type de er, og om anlæggene er lukket, i drift eller potentielle. Et fempersoners team i den statslige administration plus et tilsvarende fempersoners team hos den kompetente myndighed må forventes at koste lidt under 1 mio. EUR om året (udgifter til løn, andre lønbestanddele, kontorer og andre faciliteter). Der vil muligvis blive behov for yderligere administrativ kapacitet på regionalt eller lokalt niveau.

11.6. Hvilke økonomiske virkninger forventes direktivforslaget at få?

Det er vigtigt at gøre opmærksom på, at omkostningsoverslagene nedenfor bygger på, at deponeringsdirektivet (1999/31/EF) i dag ikke finder anvendelse på affaldshåndteringsanlæg inden for udvindingsindustrien. På baggrund af de potentielle følger af affaldsrammedirektivet og deponeringsdirektivet kan man med nogen ret fremføre, at hvis disse to direktiver blev anvendt i fuldt omfang på affald fra udvindingsindustrien, ville grænseomkostningerne ved at anvende bestemmelserne i dette forslag være ubetydelige.

Ifølge en vurdering, som Kommissionen har ladet foretage⁴⁵, ligger nutidsværdien⁴⁶ (NPV) af de samlede omkostninger lige under 670 mio. EUR, der for de største andeles vedkommende fordeler sig således: gradueret materiale til byggesektoren (50%), kulbrydning under jorden (21%), brydning af metalmalm under jorden (12%) og specialer og gips (9%). Disse skøn dækker såvel de 15 nuværende medlemsstater som de 10 ansøgerlande og bygger på den antagelse, at mange bestående anlæg bliver nødt til at tillempe deres affaldshåndteringspraksis i nogen udstrækning.

---

⁴⁵ Financial evaluation of a Proposal for a Directive on waste from the extractive industry, Symonds Group, November 2002. De ovenfor citerede omkostningsoverslag stammer fra en ajourføring fra april 2003, der bygger på et revideret direktivforslag.

⁴⁶ Begrebet nutidsværdi (Net Present Value, NPV) er vidt udbredt blandt økonomer til sammenligning af forskellige cash flows (dvs. udgifter og indtægter hen over en årrække). Resultatet er et beløb i dag, som repræsenterer et bestemt cash flow ved en bestemt rentesats. Således tages der højde for omkostningerne ved at låne og/eller bruge penge og det princip, at en sum penge i dag er mere værd end en forventet pengesum engang i fremtiden.

Vurderingen viser, at NPV af omkostningerne til brydning af metaller under jorden i en periode på 40 år bliver på ca. 83 mio. EUR. Det tal kan sættes lidt i relief ved at sammenligne det med en årlig metalproduktion på ca. 2 mio. ton (meget groft taget), dvs. ca. 80 mio. ton på 40 år; således kommer omkostningerne til at svare til ca. 1 EUR pr. ton produceret metal. Selv om de tal, som vurderingen bygger på, er behæftet med betydelig usikkerhed, tyder ovennævnte resultat på, at de ekstraomkostninger, som forbrugerne må betale, eller som væltes over på metalforbrugerne, procentvis er små.

I en undersøgelse fra 2001 af "Costs of improving the management of mining waste"⁴⁷ blev der lagt en lille stikprøve af miner til grund for et skøn over de totale omkostninger til affaldshåndtering i metalminer. Omkostningerne blev anslået til lige under 15 EUR pr. ton udvundet metal for zinkminer og cirka det dobbelt for kobberminer.

Sammenholdes resultaterne af denne undersøgelse med det fornævnte skøn (på 1 EUR pr. ton udvundet metal for nye affaldshåndteringsforanstaltninger), ser det ud til, at forøgelsen i omkostningerne til affaldshåndtering som følge af nærværende forslag ligger inden for 5-10% af de nuværende affaldshåndteringsomkostninger for mange miner.

For gradueret materiale afspejler den store andel af de samlede omkostninger, at der er forholdsvis mange stenbrud/grusgrave (20.000 i de nuværende 15 medlemsstater og omkring 5.000 i ansøgerlandene, heraf flest små og mellemstore virksomheder). NPV af omkostningerne i forbindelse med gradueret materiale er blevet anslået til 335 mio. EUR (dvs. 33,5 mio. EUR om året, hvis de fordeles over en stenbruds/grusgravs typiske levetid på 10 år). Til sammenligning ligger sektorens omsætning (i de nuværende 15 medlemsstater alene) på 35.000 mio. EUR om året svarende til en produktion på ca. 2650 mio. ton⁴⁸. Ekstraomkostningerne kommer således til at svare til ca. 0,1% af omsætningen og ca. 0,01 EUR pr. ton. Ekstraomkostningerne for små og mellemstore stenbrud/grusgrave forventes at blive på ca. 425 EUR årligt under driften og 625 EUR om året efter lukning.

11.7. Indeholder direktivforslaget foranstaltninger, der tager højde for SMV'ernes særlige situation?

Der er ingen undtagelser fra direktivforslagets forpligtelser for SMV'er som sådanne, men de undtagelser, der findes, kommer i praksis især til at gælde for SMV'er. For det første er ikke-forurenet jord ikke omfattet af dette forslag. Endvidere gælder der kun begrænsede krav for inert affald. Størsteparten af de SMV'er, der kunne blive berørt af dette forslag (f.eks. prydsten og industrimineraler), genererer kun ikke-farligt inert affald og ikke-forurenet jord. De vil således enten slet ikke være omfattet af direktivforslaget eller kun være omfattet af begrænsede krav. Desuden gælder artikel 6 (forebyggelse af større uheld og underretning af befolkningen) kun for anlæg i kategori A. Det samme er tilfældet for artikel 15 (grænseoverskridende virkninger). Selv om nogle miner og stenbrud/grusgrave, der drives af SMV'er, klassificeres i kategori A, kan man vanskeligt hævde, at en sådan SMV kun skulle opfylde ringere krav til sikkerheden, end de øvrige virksomheder.

---

⁴⁷ A study on the costs of improving the management of mining waste, Symonds Group, October 2001 (kan læses på http://europa.eu.int/comm/environment/waste/studies/mining/mining_cost.pdf). Omkostningsantagelserne i denne undersøgelse viser situationen i udvindingsindustrien, inden deponeringsdirektivet trådte i kraft.

⁴⁸ www.uepg.org

12. HØRING AF INTERESSEENTERNE

Kommissionens generaldirektorat for miljø har for at sikre bredest mulig høring om forslagens omfang og indhold afholdt en række møder, workshops og tekniske seminarer, ladet foretage en række undersøgelser og oprettet et websted⁴⁹.

En af undersøgelserne, som konsulentfirmaet Symonds Group afsluttede i oktober 2001, havde titlen "Costs of Improving the Management of Mining Waste" og omhandlede de økonomiske følger af at indføre foranstaltninger vedrørende affaldshåndtering. En undersøgelse af de tekniske aspekter af håndtering af mineaffald ("Management of Mining, Quarrying and Ore-Processing Waste in The European Union"), foretaget af konsulentfirmaet BRGM og offentliggjort i april 2002, indeholder en gennemgang af affaldsmængder og håndteringspraksis i EU. Begge undersøgelser er offentligt tilgængelige på GD ENV's websted.

Der er ligeledes udarbejdet 3 arbejdsdokumenter som grundlag for ad hoc-drøftelser med alle interessenter (medlemsstaterne, tiltrædelseslandene, forskellige erhvervssektorer og NGO'er). Disse arbejdsdokumenter rummer resultaterne af ovennævnte undersøgelser. De er gjort tilgængelige via webstedet sammen med de skriftlige bemærkninger fra de hørte. Der har ligeledes været en e-mailadresse, som forskellige organer og andre interesserede har kunnet indsende bemærkninger til.

Alle de hørttes synspunkter (medlemsstaterne, tiltrædelseslandene, erhvervslivet og NGO'er) kan sammenfattes således:

12.1. Medlemsstaterne og kandidatlandene

Der er afholdt 3 møder med repræsentanter for medlemsstaterne og kandidatlandene.

Størsteparten af landene er godt tilfredse med Europa-Kommissionens initiativ til et direktivforslag, som kan forbedre håndteringen af affald fra udvindingsindustrien. Forslaget ses også som en lejlighed til at skabe en sammenhængende lovgivning om denne affaldsstrøm i erindring om, at deponeringsdirektivet ikke er egnet hertil.

De vigtigste forslag og problemer angik følgende:

- Direktivet bør centreres omkring det mineaffald, der har det største miljøskadelige potentiale, og f.eks. gå uden om inert ikke-farligt affald og affald fra efterforskning, så der ikke lægges unødige byrder på håndteringen af det. Det blev også fremført, at nogle af bestemmelserne var for præskriptive, og at mange spørgsmål hellere skulle overlades til medlemsstaterne eller dækkes af BAT-dokumentet.
- Klassificering af affaldsanlæg er et helt afgørende spørgsmål, da det bestemmer, hvor direktivets vigtige bestemmelser finder anvendelse. Man går mest ind for en smidig klassificeringsordning, hvor der i fuldt omfang tages hensyn til driftsbetingelserne, og som derfor bygger på en risikovurderingsprocedure.

---

⁴⁹

<http://europa.eu.int/comm/environment/waste/mining.htm>.

- De tekniske bilag behøver ikke at være særlig detaljerede, og det anses for mere hensigtsmæssigt, at sådanne tekniske spørgsmål omfattes af BAT-referencedokumentet. Med dette for øje foreslås det endvidere, at direktivet henviser tilstrækkelig præcist til BAT.
- Kravet om udarbejdelse af en fortegnelse over forladte mineaffaldsanlæg og den deraf følgende forpligtelse til genopretning anses for et besværligt arbejde, som ikke behøver at reguleres på EU-niveau.

12.2. Erhvervslivet

I løbet af 2001 og 2002 er en række erhvervsorganisationer blevet hørt og kommet med bemærkninger, bl.a.:

IMA (Industrial Minerals Association) – Europe
 EAA (European Aluminium Association)
 UK Coal
 Euromines (European Association of Mining Industries, Metal Ores & Industrial Minerals)
 British Aggregates Association
 Bundesverband Baustoffe Steine+Erden e.V. (German Building Materials Association)
 CBI (Confederation of British Industries)
 CEAMIM (Comité de las Empresas Andaluzas de Minería Metálica)
 CECISO (European Solid Fuels Association)
 CEPMC (Council of European Producers of Materials for Construction)
 CERAME-UNIE (Liaison Office of the European Ceramic Industry)
 CLC (Cobre Las Cruces S.A.)
 FEAD (European Federation of Waste Management and Environmental Services)
 OGP (International Association of Oil and Gas Producers)
 RNGM (Rio Narcea Gold Mines S.A.)
 The BANKS Group (UK opencast coal producers)
 The Mining Association of the United Kingdom
 UEPG (European Aggregates Association)
 WVB (Wirtschaftsvereinigung Bergbau e.V.)

Deres opfattelse kan sammenfattes således:

- En række organisationer tilslutter sig initiativet om fastsættelse af specifikke EU-lovrammer for affald fra udvindingsindustrien, mens nogle få stiller sig tvivlende over for behovet. Der er bekymring over forslagets mulige virkninger for erhvervets konkurrenceevne og den ekstra administration, det kan medføre. Det anses for nødvendigt at trække forbindelsen til affaldsrammedirektivet og anden gældende og kommende relevant EU-lovgivning tydeligere op, og det henstilles, at forslaget ikke flerdobler eksisterende krav, især med hensyn til procedurer for opnåelse af tilladelser.
- Hvad angår forslagets anvendelsesområde, ønskes det, at udtrykket "affald" defineres tydeligt under hensyntagen til gængs praksis i udvindingsindustrien. Navnlig fremhæves det, at sådanne materialer som muldlag, overjord og inert affald ikke bør omfattes af forslaget eller bør behandles efter, hvilken risiko det kan indebære. Nogle af de hørte mener endvidere, at bestemmelserne om større uheld bør udgå af forslaget og kun indgå i Seveso II-direktivet.

- Hvad forslaget indhold angår, er det den opfattelse, at forslaget skal være smidigt og ikke alt for prækriptivt, og at kravene deri bør stå i rimeligt forhold til de miljøproblemer, der kan tænkes at opstå. De fleste af de hørte går ind for, at en klassificering af affaldsanlæg på grundlag af en risikovurdering er påkrævet. Ordningerne for finansiel sikkerhed bør give medlemsstaternes myndigheder tilstrækkeligt råderum for beslutninger. Det kræves ligeledes, at der overalt i teksten henvises tilstrækkeligt til BAT-dokumentet.

12.3. NGO'er

Nedenstående NGO'er har været involveret:

EEB (European Environment Bureau)

Minewatch

WWF (World Wide Fund for Nature)

Deres høringssvar kan resumeres således:

- Der er tilfredshed med, at Kommissionen har taget initiativ til specifikke lovrammer for mineaffald. De påpeger, at der er behov for at tilstrækkelig dækkende forslag, som er tydeligt resultatorienteret og ikke i for høj grad hviler på BAT. Navnlig bør det i tilstrækkelig grad dække inert affald, som kan have et betydeligt forureningspotentiale, og andre vigtige aspekter såsom tomme brud og ansvarsforsikring.
- Der ønskes en utvetydig formulering af forslaget, bl.a. en mere eksplicit definition af "affald" og direkte krydshenvisninger til anden relevant EU-lovgivning. Det anføres, at udarbejdelsen af fortegnelsen over lukkede affaldsanlæg vil blive mindre arbejdskrævende, hvis der fokuseres mere på registrerede virkninger af en vis størrelse, og det foreslås, at klassificeringen af anlæg bør afhænge tydeligt af miljøhensyn.

12.4. Andre

Der er også indkommet bemærkninger fra følgende:

EFG (European Association of Geologists)

Madrid School of Mines

SHCMOEI (Safety and Health Commission on the Mining and Other Extractive Industries)

Bortset fra SHCMOEI giver de deres støtte til et forslag om håndtering af affald fra udvindingsindustrien. Den kompetente persons rolle i forebyggelsen af uheld fremhæves. De øvrige bemærkninger og forslag er stort set dækket af erhvervslivets og NGO'ernes synspunkter som anført ovenfor.

Der er også indkommet relevant videnskabelig og teknisk rådgivning og information fra "ERMITE"-projektet (Environmental Regulation of Mine waters In The EU), som er gennemført med støtte fra femte rammeprogram for forskning (kontrakt nr. EVK1-CT-2000-078).

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om håndtering af affald fra udvindingsindustrien

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 175, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁵⁰,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁵¹,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget⁵²,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251⁵³, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kommissionens meddelelse⁵⁴ "Sikker minedrift: en opfølgning af de seneste mineuheld" opstiller som nøgleforanstaltning bl.a. et tiltag til at regulere håndtering af affald fra udvindingsindustrien. Tanken er, at denne foranstaltning skal supplere initiativer i den planlagte ændring af Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer⁵⁵ og udarbejdelsen af et referencedokument om den bedste tilgængelige teknik på området stenaffald og andet mineaffald i henhold til Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening.⁵⁶
- (2) I Europa-Parlamentets beslutning af 19. juni 2001 understregedes det kraftigt, at der var behov for et direktiv om affald fra udvindingsindustrien.
- (3) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse 1600/2002/EF af 22. juli 2002 om fastlæggelse af Fællesskabets sjette miljøhandlingsprogram⁵⁷ opstiller som målsætning for affald, der ikke kan undgås, at dets farlighed reduceres, og at det bør indebære mindst mulig risiko, at nyttiggørelse og navnlig genanvendelse bør foretrækkes, at mængden af affald til bortskaffelse bør minimeres, og at bortskaffelsen bør ske på en

---

⁵⁰ EUT C [ ] af [...], s. [ ].

⁵¹ EUT C [ ] af [...], s. [ ].

⁵² EUT C [ ] af [...], s. [ ].

⁵³ Udtalelse fra Europa-Parlamentet af [ ], Rådets fælles holdning af [ ] og Europa-Parlamentets beslutning af [ ].

⁵⁴ KOM(2000) 664 endelig udg.

⁵⁵ EFT L 10 af 14.1.1997, s. 13.

⁵⁶ EFT L 257 af 10.10.1996, s. 26.

⁵⁷ EFT L 242 af 10.9.2002, s. 1.

betryggende måde, samt at affald til bortskaffelse bør behandles så tæt som muligt ved stedet for dets opståen, for så vidt dette ikke mindsker affaldsbehandlingsprocessernes effektivitet. Med hensyn til uheld og katastrofer hedder det i afgørelsen endvidere, at der som prioriteret tiltag skal udformes foranstaltninger til afværgelse af risikoen for alvorlige ulykker, navnlig i forbindelse med minedrift, og foranstaltninger rettet mod mineaffald. Som et andet prioriteret tiltag i afgørelsen opstilles fremme af bæredygtig forvaltning af udvindingsindustrien med henblik på at nedbringe miljøbelastningen herfra.

- (4) I overensstemmelse med Fællesskabets miljøpolitiske målsætninger må der fastlægges mindstekrav, således at miljø- og sundhedsbelastningen som følge af håndtering af affald fra udvindingsindustrien, såsom restprodukter (tailings, dvs. det faste materiale, der bliver tilovers, når malmen er oparbejdet ved hjælp af forskellige teknikker), stenaffald, overjord (dvs. det materiale, der skal fjernes, for at man kan få adgang til malmen) og muldlag (dvs. det øverste jordlag), forebygges eller begrænses mest muligt.
- (5) Følgelig bør dette direktiv omfatte håndtering af affald fra landbaseret udvindingsindustri. Sådanne bestemmelser bør imidlertid afspejle de principper og den prioritering, der er fastlagt i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁵⁸, som i overensstemmelse med dets artikel 2, stk. 1, litra b, nr. ii, fortsat skal finde anvendelse på håndtering af affald fra de udvindingsindustrier, der ikke er omfattet af nærværende direktiv.
- (6) For at undgå overlapninger og uforholdsmæssigt vidtgående administrative krav bør direktivet kun omfatte netop de aktiviteter, der betragtes som vigtigst for opfyldelse af direktivets mål.
- (7) Direktivets bestemmelser gælder derfor ikke for affaldsstrømme, der nok genereres i forbindelse med mineraludvinding eller -oparbejdning, men ikke er direkte knyttet til udvindings- eller oparbejdningssprocessen. Hvis sådant affald deponeres i eller på jorden, finder bestemmelserne i Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald⁵⁹ anvendelse, eksempelvis hvis affald, der opstår ved et udvindings- eller oparbejdningsanlæg, transporteres hen til et andet sted til deponering i eller på jorden.
- (8) Bestemmelserne i dette direktiv bør heller ikke finde anvendelse på affald fra offshore mineraludvinding og -behandling, deponering af ikke-forurennet jord eller affald fra efterforskning efter mineralressourcer, og der bør kun stilles begrænsede krav til ikke-farligt inert affald fra mineraludvinding og -oparbejdning som følge af dets lavere miljøfarlighed.
- (9) Endvidere bør direktivet, selv om det omfatter håndtering af affald fra udvindingsindustrier, som kan være radioaktivt, ikke omfatte de aspekter, der er specifikke for radioaktivitet.

---

⁵⁸ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens direktiv 96/350/EF (EFT L 135 af 6.6.1996, s. 32).

⁵⁹ EFT L 182 af 16.7.1999, s. 1.

- (10) For fortsat at respektere de principper og den prioritering, der er fastsat i Rådets direktiv 75/442/EØF om affald, som ændret, særlig artikel 3 og 4, bør medlemsstaterne sikre, at driftsherrer i udvindingsindustrien træffer alle de fornødne foranstaltninger til at forebygge og i videst muligt omfang begrænse såvel den faktiske som den potentielle miljø- og sundhedsbelastning, der skyldes håndtering af affald fra udvindingsindustrien.
- (11) Sådanne foranstaltninger bør bygge på princippet om bedste tilgængelige teknik som defineret i direktiv 96/61/EF, og når der benyttes sådan teknik, er det op til medlemsstaterne at afgøre, hvorledes der i de enkelte tilfælde kan tages hensyn til affaldsanlæggets tekniske specifikationer, dets geografiske placering og de lokale miljøforhold.
- (12) Medlemsstaterne bør sikre, at driftsherrer i udvindingsindustrien udarbejder passende affaldshåndteringsplaner for behandling, nyttiggørelse og deponering af mineaffald. Disse planer bør udformes på en sådan måde, at de sikrer passende planlægning af affaldshåndteringen med henblik på minimering af affaldsproduktionen og affaldets skadevirkninger og fremme af nyttiggørelse af affaldet. Affald fra udvindingsindustrien bør endvidere karakteriseres ud fra dets sammensætning, så det i videst muligt omfang kan sikres, at det kun reagerer på forudsigelig måde.
- (13) For at begrænse risikoen for uheld og sikre et højt niveau for miljø- og sundhedsbeskyttelse bør medlemsstaterne sikre, at hver enkelt driftsherre vedtager og følger en strategi for forebyggelse af større uheld med affald. Som led i de forebyggende foranstaltninger bør der udarbejdes et sikkerhedsledelsessystem og beredskabsplaner for uheld og formidles sikkerhedsmæssige oplysninger til de personer, som påregnes at blive berørt af et større uheld. I tilfælde af et uheld bør driftsherrerne give de kompetente myndigheder alle de oplysninger, der behøves til at afbøde de faktiske eller potentielle miljøskader. Disse særlige krav bør ikke finde anvendelse på de affaldsanlæg i udvindingsindustrien, der er omfattet af direktiv 96/82/EF om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer.
- (14) Som følge af den særlige karakter, som håndtering af affald fra udvindingsindustrien har, må der indføres særlige ansøgnings- og godkendelsesprocedurer for alle typer affaldsanlæg, der modtager sådant affald. Procedurerne bør følge de generelle godkendelseskrav i artikel 9 i direktiv 75/442/EØF.
- (15) Det bør pålægges medlemsstaterne at sikre, at offentligheden informeres om indgivelse af ansøgninger om tilladelse til affaldshåndtering, og at de berørte personer høres, inden der meddeles tilladelse til affaldshåndtering, jf. FN's konvention af 25. juni 1998 om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutninger og adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet (Århus-konventionen) som undertegnet af Det Europæiske Fællesskab.
- (16) Det er nødvendigt klart at angive, hvilke krav der gælder for de affaldsanlæg, der betjener udvindingsindustrien, med hensyn til placering, ledelse, kontrol, lukning samt forebyggende foranstaltninger og beskyttelsesforanstaltninger mod enhver trussel mod miljøet såvel på kort som på lang sigt, herunder navnlig foranstaltninger mod forurening af grundvandet som følge af perkolatnedsivning i jorden.

- (17) Det er nødvendigt klart at definere de forskellige kategorier af affaldsanlæg, der anvendes til affald fra udvindingsindustrien, idet der tages hensyn til de påregnede virkninger af eventuel forurening under driften af disse anlæg eller ved et uheld med udslip af affald herfra.
- (18) Affald, der redeponeres i tomme brud, må også være omfattet af visse krav, således at grundvand og overfladevand beskyttes, affaldets gøres stabilt, og der sikres passende overvågning, efter at deponeringen er ophørt.
- (19) For at sikre, at anlæg for affald fra udvindingsindustrien bygges og vedligeholdes på forsvarlig måde, bør medlemsstaterne træffe passende foranstaltninger til at sikre, at konstruktion, placering og ledelse af sådanne affaldsanlæg forestås af teknisk kompetente personer. Det er nødvendigt at sikre, at driftsherrer og personale har et uddannelses- og kundskabsniveau, som giver dem den fornødne kompetence. Herudover bør de kompetente myndigheder sikre sig, at driftsherrerne træffer passende foranstaltninger ved bygning og vedligeholdelse af nye affaldsanlæg og ved udvidelse eller ændring af bestående anlæg, herunder efterbehandling efter lukning af et affaldsanlæg og/eller ophør af udvindingsvirksomhed.
- (20) Det er nødvendigt at definere, hvornår og hvordan anlæg for affald fra udvindingsindustrien bør lukkes, og fastsætte driftsherrens forpligtelser og ansvar i tiden efter lukningen.
- (21) Medlemsstaterne bør kræve, at driftsherrerne i udvindingsindustrien anvender overvågning og administrativ kontrol til at forhindre vand- og jordforurening og identificere mulig miljø- eller sundhedsbelastning fra deres affaldsanlæg. Desuden bør deponering af affald i ethvert vandområde finde sted i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger⁶⁰, således at vandforureningen bliver mindst mulig. Endvidere bør koncentrationen af cyanid og cyanidforbindelser i tailingsdamme hos nogle udvindingsvirksomheder, på grund af disse stoffers skade- og giftvirkninger, bringes ned på det lavest mulige niveau ved hjælp af den bedste tilgængelige teknik. For at forhindre sådanne skade- og giftvirkninger bør der fastsættes passende tærskelværdier for koncentrationen af disse stoffer.
- (22) Driftsherren for et anlæg for affald fra udvindingsindustrien bør pålægges at stille finansiell sikkerhed eller tilsvarende, så det sikres, at alle de forpligtelser, som følger af tilladelsen, også i forbindelse med lukningen og i perioden efter lukning, opfyldes. Sikkerheden bør være tilstrækkelig til at dække omkostningerne ved, at en eller flere behørigt kvalificerede og uafhængige tredjeparter genopretter anlægsområdet. Det er også nødvendigt, at sikkerhedsstillingen foreligger, inden deponering på affaldsanlægget påbegyndes, og at den justeres regelmæssigt. I overensstemmelse med forureneren betaler-princippet og bestemmelserne i direktiv .../.../EF om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og genopretning af miljøskader⁶¹, er det vigtigt at præcisere, at driftsherrer i udvindingsindustrien er ansvarlige for miljøskader eller overhængende fare herfor, som skyldes deres virksomhed.

---

⁶⁰ EFT L 327 af 22.2.2000, s. 1. Direktivet er ændret ved beslutning nr. 2455/2001/EF (EFT L 331 af 15.12.2001, s. 1).

⁶¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv .../.../EF af [...] om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og genopretning af miljøskader (Kommissionens forslag KOM(2002)17 endelig udg. af 23.1.2002).

- (23) Ved drift af affaldsanlæg i udvindingsindustrien, der kan påregnes at få væsentlige grænseoverskridende virkninger på miljøet på en anden medlemsstats område, bør der forefindes en fælles procedure til fremme af samråd mellem nabolande. Formålet er at sikre passende udveksling af oplysninger mellem myndighederne, og at offentligheden informeres behørigt om anlæg, som kan få negative følger for dens miljø.
- (24) Medlemsstaterne skal sørge for, at de kompetente myndigheder indfører en effektiv ordning for inspektioner eller andre kontrolforanstaltninger rettet mod anlæg for affald fra udvindingsindustrien. Uden at driftsherrens forpligtelser i henhold til driftstilladelsen indskrænkes, skal det, inden deponering påbegyndes, ved inspektion kontrolleres, at betingelserne for tilladelsen er opfyldt. Herudover bør medlemsstaterne sikre, at driftsherrerne og deres efterfølgere fører løbende journaler for sådanne affaldsanlæg, og at driftsherrerne videregiver oplysninger om anlæggets tilstand og drift til deres efterfølgere.
- (25) Medlemsstaterne bør sende Kommissionen regelmæssige beretninger om gennemførelsen af dette direktiv, herunder oplysninger om uheld og næsten-uheld. På grundlag af disse indberetninger aflægger Kommissionen beretning til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (26) Medlemsstaterne bør indføre sanktioner for overtrædelse af dette direktivs bestemmelser og sikre, at de anvendes. Sanktionerne bør være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.
- (27) Kommissionen bør sørge for passende udveksling af videnskabelige og tekniske oplysninger om, hvordan en opgørelse over nedlukkede anlæg etableres på medlemsstatsplan, og om udvikling af metoder, der kan hjælpe medlemsstaterne med at efterkomme artikel 4 i Rådets direktiv 75/442/EØF i forbindelse med genopretning af nedlukkede affaldsanlæg. Der bør også sikres udveksling af oplysninger i og mellem medlemsstaterne om den bedste tilgængelige teknik.
- (28) Målene for dette direktiv, nemlig bedre håndtering af affald fra udvindingsindustrien, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne hver for sig, da uhensigtsmæssig håndtering af sådant affald kan føre til grænseoverskridende forurening. Ifølge forurenere betaler-princippet skal der bl.a. tages hensyn til miljøskader forårsaget af affald fra udvindingsindustrien, og det, at dette princip ikke anvendes på samme måde i medlemsstaterne, kan betyde, at de økonomiske beslutningstagere pålægges forskellige finansielle byrder. Indbyrdes afvigelser mellem medlemsstaternes foranstaltninger til håndtering af affald fra udvindingsindustrien forringer samtidig muligheden for at nå målet om at sikre et mindsteniveau for sikker og ansvarlig håndtering af dette affald og maksimere nyttiggørelsen heraf i hele Fællesskabet. Da det foreslåede tiltag har en sådan skala og sådanne virkninger, at det bedst kan gennemføres på fællesskabsplan, kan Fællesskabet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet i samme artikel går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå målet.

- (29) Foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁶².
- (30) Der bør gives regler for driften af de affaldsanlæg, der findes på tidspunktet for gennemførelsen af dette direktiv, med henblik på, at der inden for en nærmere fastsat frist træffes de nødvendige foranstaltninger for deres tilpasning til kravene i dette direktiv -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål

Med henblik på vedholdende og konsekvent anvendelse af de principper og den prioritering, der er fastsat i Rådets direktiv 75/442/EØF om affald, særlig artikel 3 og 4, opstilles der i dette direktiv foranstaltninger, procedurer og retningslinjer, som kan forebygge og i videst muligt omfang begrænse de skadevirkninger på miljøet, og dermed den sundhedsbelastning, der skyldes håndtering af affald fra udvindingsindustrien.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Direktivet omfatter håndtering af affald fra udvindingsindustrien, i det følgende benævnt "udvindingsaffald", hvorved forstås affald fra brydning, oparbejdning og oplagring af mineralressourcer samt drift af stenbrud, jf. dog bestemmelserne i stk. 2.
2. Direktivet omfatter ikke
  - (a) affald, der opstår i forbindelse med brydning og oparbejdning af mineralressourcer, men ikke er knyttet direkte til driften, eksempelvis madaffald, olieaffald, udtjente køretøjer og brugte batterier og akkumulatører
  - (b) affald fra offshore udvinding og behandling af mineralressourcer
  - (c) deponering af ikke-forurenet jord fra udvinding, behandling og oplagring af mineralske ressourcer samt fra stenbrudsdrift
  - (d) affald, der opstår ved et brydnings- eller oparbejdningsanlæg og transporteres til et andet sted med henblik på deponering i eller på jorden
  - (e) affald fra efterforskning efter mineralressourcer.
3. Deponering af ikke-farligt inert affald er kun omfattet af bestemmelserne i artikel 5, stk. 1 og 2, artikel 11, stk. 2, litra a)-e), og artikel 13, stk. 1, litra a)-c).
4. Medmindre andet gælder ifølge anden fællesskabslovgivning er affald, der falder inden for dette direktivs anvendelsesområde, er ikke omfattet af direktiv 1999/31/EF.

---

⁶² EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

Artikel 3 *Definitioner*

I dette direktiv forstås ved:

- (1) "affald": det samme som i artikel 1, litra a, i Rådets direktiv 75/442/EØF
- (2) "farligt affald": det samme som i artikel 1, stk. 4, i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald⁶³
- (3) "inert affald": affald, der ikke undergår signifikante fysiske, kemiske eller biologiske forandringer. Inert affald er hverken opløseligt eller brændbart eller på anden måde fysisk eller kemisk reaktivt; det er ikke bionedbrydeligt og har ingen negativ indflydelse på andet materiale, det kommer i berøring med, på en sådan måde, at det kan formodes at ville medføre forurening af miljøet eller skade menneskers sundhed. Affaldets samlede perkolatafgivelse og indhold af forurenende stoffer og perkolatets økotoksicitet skal være af ubetydeligt omfang og må navnlig ikke bringe overfladevandets og/eller grundvandets kvalitet i fare
- (4) "mineralressource" eller "mineral": en naturlig forekomst i jordskorpen af et organisk eller uorganisk materiale såsom olie, olieskifer, kul, brunkul, metaller, sten, skifer, ler, grus eller sand, herunder naturgas, men ikke vand
- (5) "udvindingsindustrien": alle virksomheder og foretagender, der tager del i udvinding af mineralressourcer på jordoverfladen eller i undergrunden, herunder udvinding ved boring, eller oparbejdning af det udvundne materiale
- (6) "oparbejdning": behandling af en mineralressource ved hjælp af en eller flere mekaniske, fysiske eller kemiske processer med henblik på udvinding af mineralet, herunder neddeling, sortering, separation og udvaskning; fornyet behandling af tidligere affald er omfattet af definitionen, men ikke termiske processer
- (7) "tailings": det faste affald, der bliver tilovers efter oparbejdning af malmen ved separationsprocesser (f.eks. knusning, formaling, sortering, flotation og andre fysisk/kemiske teknikker), hvorved de værdifulde mineraler isoleres fra det mindre værdifulde stenmateriale
- (8) "dyngge": et anlæg til deponering af fast affald på jordoverfladen
- (9) "dæmning": et bygværk, der tilbageholder eller omslutter vand og affald i en dam
- (10) "dam": et naturligt eller kunstigt anlæg til deponering af finkornet affald, normalt tailings, sammen med varierende mængder frit vand, som stammer fra oparbejdning af mineralressourcer og fra rensning og recirkulering af procesvand
- (11) "cyanid dissocierbart med svag syre": cyanider og cyanidforbindelser, der dissocieres med svag syre ved et nærmere fastlagt pH

---

⁶³ EFT L 377 af 31.12.1991, s. 20. Direktivet er senest ændret ved Rådets direktiv 94/31/EF af 27. juni 1994 (EFT L 168 af 2.7.1994, s. 28).

- (12) "perkolat": enhver væske, der siver gennem deponeret affald og ledes ud fra eller forefindes i et affaldsanlæg, herunder forurenede drænvand, og som kan skade miljøet, hvis den ikke behandles
- (13) "affaldsanlæg": et område, der er udpeget til akkumulering eller deponering af affald, fast eller flydende, opløst eller opslæmmet, i mere end et år; hertil medregnes dæmninger og andre bygværker, der skal indeslutte, tilbageholde, omslutte eller på anden måde afgrænse et sådant anlæg, samt bl.a. dynger og damme, men ikke tomme brud, hvori der placeres affald efter brydning af mineralet
- (14) "større uheld": en hændelse på et anlæg, hvorved sundhed eller miljø bringes i alvorlig fare, enten umiddelbart eller på længere sigt, på selve anlægsstedet eller uden for
- (15) "farligt stof": stoffer, blandinger og præparater som omhandlet i Rådets direktiv 67/548/EØF⁶⁴ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/45/EF⁶⁵
- (16) "bedste tilgængelige teknik": det samme som i artikel 2, nr. 11, i Rådets direktiv 96/61/EF
- (17) "recipientvand": overfladevand som defineret i artikel 2, nr. 1, i direktiv 2000/60/EF, grundvand som defineret i artikel 2, nr. 2, i direktiv 2000/60/EF, overgangsvande som defineret i artikel 2, nr. 6, i direktiv 2000/60/EF og kystvand som defineret i artikel 2, nr. 7, i direktiv 2000/60/EF
- (18) "genopretning": behandling af det landområde, der påvirkes af et affaldsanlæg, på en sådan måde, at det bringes tilbage til en tilfredsstillende tilstand i forhold til tilstanden før arbejdets påbegyndelse med hensyn til bl.a. jordbundskvalitet, dyre- og planteliv, naturlige levesteder, ferskvandssystemer, landskab og anvendelsesmuligheder
- (19) "offentligheden": en eller flere fysiske eller juridiske personer og, i overensstemmelse med national lovgivning eller praksis, foreninger, organisationer eller grupper heraf
- (20) "den berørte offentlighed": den del af offentligheden, der påvirkes eller må formodes at blive påvirket af, eller som har en interesse i beslutningsprocessen på miljøområdet i artikel 5 og 6 i dette direktiv; i forbindelse med denne definition anses en sådan interesse at foreligge for ikke-statslige organisationer, der beskæftiger sig med miljøbeskyttelse og opfylder eventuelle krav i henhold til den nationale lovgivning
- (21) "driftsherre": den fysiske eller juridiske person, der har ansvaret for håndtering af udvindingsaffald ifølge den nationale lovgivning i den medlemsstat, som affaldet håndteres i, såvel i driftsfasen som i perioden efter lukning
- (22) "affaldsindehaver": producenten af affaldet eller den fysiske eller juridiske person, der er i besiddelse af affaldet
- (23) "kompetent person": en fysisk person, som er i besiddelse af den nødvendige tekniske viden og erfaring, jf. lovgivningen i den medlemsstat, som personen har sine aktiviteter i, til at opfylde de forpligtelser, der følger af dette direktiv

---

⁶⁴ EFT P 196 af 16.8.1967, s. 1.

⁶⁵ EFT L 200 af 30.7.1999, s. 1.

- (24) "kompetent myndighed": den myndighed, medlemsstaten udpeger som ansvarlig for opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af dette direktiv
- (25) "anlægssted": hele det landområde på et bestemt geografisk sted, som en driftsherre har administrativ kontrol over.

Artikel 4
Almene krav

1. Medlemsstaterne sørger for, at driftsherren for et affaldsanlæg træffer alle foranstaltninger, der er nødvendige for at forebygge og i videst muligt omfang begrænse miljø- og sundhedsskader som følge af forvaltningen af anlægget, også efter dets lukning, og for at forebygge større uheld på anlægget og begrænse følgerne heraf for miljøet og menneskers sundhed.
2. Foranstaltningerne i stk. 1 skal bl.a. bygge på den bedste tilgængelige teknik, uden at der foreskrives anvendelse af en bestemt teknik eller teknologi, idet der tages hensyn til affaldsanlæggets tekniske karakteristika, geografiske beliggenhed og de lokale miljøforhold.

Artikel 5
Affaldshåndteringsplan

1. Medlemsstaterne sørger for, at driftsherren udarbejder en affaldshåndteringsplan for behandling, nyttiggørelse og deponering af udvindingsaffald.
2. Affaldshåndteringsplanen har følgende formål:
  - (a) at forhindre eller begrænse affaldsproduktionen og dens skadevirkninger, især ved, at der tages hensyn til:
    - (i) affaldshåndtering både i konstruktionsfasen og ved valget af metode til mineralbrydning og -oparbejdning
    - (ii) de ændringer, som kan finde sted i affaldet, når dets overfladeareal forøges og det udsættes for påvirkningerne over jordoverfladen
    - (iii) redeponering af affaldet i det tomme brud efter udvinding af mineralet, for så vidt som det er praktisk muligt og miljømæssigt forsvarligt
    - (iv) genudlægning af muldlaget efter lukning af affaldsanlægget eller, hvis dette ikke er praktisk muligt, genanvendelse af muldlaget andetsteds
    - (v) anvendelse af mindre farlige stoffer ved oparbejdning af mineralressourcer
  - (b) at fremme nyttiggørelse af affald ved genvinding, genanvendelse eller udnyttelse, hvis det kan gøres miljømæssigt forsvarligt

3. Affaldshåndteringsplanen skal mindst indeholde følgende:
  - (a) en specificering af affaldet i overensstemmelse med bilag II og et skøn over den samlede affaldsmængde, der produceres i driftsfasen
  - (b) en beskrivelse af den aktivitet, hvorved affaldet opstår, og af en eventuel efterfølgende behandling af affaldet
  - (c) en beskrivelse af, hvilke miljø- og sundhedsskader deponering af affaldet kan afstedkomme, og hvilke forebyggende foranstaltninger der skal træffes
  - (d) forslag til kontrol- og overvågningsprocedurer, jf. artikel 11, stk. 2, litra c
  - (e) forslag til plan for procedurer og overvågning under og efter lukning, jf. Artikel 12
  - (f) foranstaltninger til forebyggelse af forurening af vand og jord, jf. artikel 13.

Affaldshåndteringsplanen skal indeholde så mange oplysninger, at den kompetente myndighed kan vurdere, om driftsherren opfylder direktivets krav.

4. Affaldshåndteringsplanen revurderes hvert femte år og ændres i tilfælde af væsentlige ændringer i driften af affaldsanlægget eller det deponerede affald. Alle ændringer meddeles til den kompetente myndighed.
5. Planer, der udarbejdes i medfør af anden national lovgivning eller fællesskabslovgivning, og som indeholder de i stk. 3 krævede oplysninger, kan benyttes, hvis unødvendig gentagelse af oplysninger undgås og driftsherren spares for dobbeltarbejde, forudsat at alle kravene i stk. 1-4 opfyldes.

Artikel 6

Forebyggelse af større uheld og information

1. Bestemmelserne i denne artikel finder anvendelse på affaldsanlæg i kategori A som defineret i artikel 9, dog ikke affaldsanlæg, der er omfattet af direktiv 96/82/EF.
2. Uden at anden fællesskabslovgivning tilsidesættes, især Rådets direktiv 92/91/EØF⁶⁶ og Rådets direktiv 92/104/EØF⁶⁷, sørger medlemsstaterne for, at kilderne til eventuelle større uheld bliver klarlagt, og at konstruktion, bygning, drift og vedligeholdelse af affaldsanlægget udføres på en sådan måde, at større uheld forebygges og deres eventuelle skadevirkninger for sundhed og miljø, herunder grænseoverskridende virkninger, begrænses.
3. Hver driftsherre udarbejder med henblik på opfyldelse af kravene i stk. 2 en plan for forebyggelse af større uheld med affaldet og etablerer til gennemførelse af denne plan et sikkerhedsledelsessystem, jf. beskrivelsen i bilag I, punkt 1.

---

⁶⁶ EFT L 348 af 28.11.1992, s. 9.

⁶⁷ EFT L 404 af 31.12.1992, s. 10.

Som led i denne plan udnævner driftsherren en sikkerhedsansvarlig, der forestår gennemførelsen af planen for forebyggelse af større uheld og det løbende tilsyn hermed.

Driftsherren udarbejder en intern beredskabsplan med foranstaltninger, der skal træffes på anlægget i tilfælde af uheld.

Den kompetente myndighed udarbejder en ekstern beredskabsplan med foranstaltninger, der skal træffes uden for anlægget i tilfælde af uheld. Driftsherren udleverer til den kompetente myndighed de oplysninger, som den har brug for for at udarbejde den nævnte plan.

4. Beredskabsplanerne i stk. 3 skal tjene følgende formål:
  - (a) at bringe større uheld og andre hændelser under kontrol, således at deres virkninger afbødes, især at skader på sundhed, miljø og ejendom begrænses
  - (b) at gennemføre foranstaltninger til beskyttelse af sundhed, miljø og ejendom mod virkningerne af større uheld og andre hændelser
  - (c) at give offentligheden og andre berørte instanser og myndigheder i området de relevante oplysninger
  - (d) at genoprette og rense miljøet efter et større uheld.

Medlemsstaterne sørger for, at driftsherren i tilfælde af et større uheld giver den kompetente myndighed alle oplysninger, som kan medvirke til yderligere at mindske følgerne for menneskers sundhed og er nødvendige for en vurdering og minimering af omfanget af de faktiske eller potentielle miljøskader.

5. Medlemsstaterne sørger for, at den berørte offentlighed får reel mulighed for på et tidligt tidspunkt at tage del i udarbejdelsen eller revurderingen af den eksterne beredskabsplan, som er omhandlet i stk. 3. Med dette for øje informeres den berørte offentlighed om alle forslag dertil, og der skal stilles relevante oplysninger til rådighed, bl.a. oplysninger om retten til at deltage i beslutningsprocessen og om, hvilken kompetent myndighed bemærkninger og spørgsmål skal stiles til.

Medlemsstaterne sørger for, at den berørte offentlighed får en rimelig frist til at fremsætte bemærkninger, og at sådanne bemærkninger tages i betragtning ved udarbejdelsen af den eksterne beredskabsplan.

6. Medlemsstaterne sørger for, at oplysninger om sikkerhedsforanstaltninger og om, hvad der skal gøres i tilfælde af uheld, dvs. mindst de oplysninger, der er opregnet i bilag I, punkt 2, automatisk udleveres gratis til den berørte offentlighed.

Disse oplysninger revurderes hvert tredje år og ajourføres om nødvendigt.

Artikel 7
Ansøgning om tilladelse

1. I overensstemmelse med artikel 9 i direktiv 75/442/EØF må intet affaldsanlæg være i drift, uden at den kompetente myndighed har givet tilladelse dertil. Tilladelsen skal indeholde de oplysninger, der er opregnet i stk. 2, og det skal være tydeligt angivet, hvilken af kategorierne i artikel 9 anlægget tilhører.

Forudsat at alle kravene i denne artikel er opfyldt, kan tilladelser, der er udstedt i henhold til anden national lovgivning eller fællesskabslovgivning kombineres til én enkelt tilladelse, hvis dette betyder, at unødvendig gentagelse af oplysninger undgås og driftsherren eller den kompetente myndighed spares for dobbeltarbejde.
2. Ansøgningen om tilladelse skal mindst indeholde følgende:
  - (a) driftsherrens identitet
  - (b) forslag til placering af affaldsanlægget samt eventuelle alternative placeringer
  - (c) affaldshåndteringsplanen som omhandlet i artikel 5
  - (d) et dokument, der godtgør, at der er udarbejdet en plan for forebyggelse af større uheld og et sikkerhedsledelsessystem til gennemførelse heraf i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, hvis nævnte bestemmelse finder anvendelse
  - (e) passende finansiell sikkerhed, jf. artikel 14.
3. Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at sikre, at offentligheden bliver underrettet om, at der er indgivet ansøgning om tilladelse til affaldshåndtering, jf. artikel 8, stk. 1, og at den berørte offentlighed får reel mulighed for på et tidligt tidspunkt at tage del i proceduren for udstedelse af tilladelse til affaldshåndtering, jf. artikel 8, stk. 2-6.
4. Der udstedes kun tilladelse, hvis det af ansøgningen fremgår
  - (a) at driftsherren opfylder alle kravene i dette direktiv
  - (b) at affaldshåndteringen finder sted i overensstemmelse med den eller de relevante affaldshåndteringsplaner, der er nævnt i artikel 7 i direktiv 75/442/EØF.
5. Oplysningerne i en tilladelse, der er udstedt ifølge denne artikel, stilles til rådighed for medlemsstaternes og Fællesskabets kompetente statistiske instanser, såfremt de behøves til statistiske formål. Rent forretningsmæssige følsomme oplysninger, f.eks. oplysninger om forretningsforbindelser og omkostningskomponenter, offentliggøres ikke.

Artikel 8
Inddragelse af offentligheden

1. Nedenstående oplysninger gives til offentligheden tidligt i proceduren for udstedelse af tilladelser og i hvert fald, så snart de med rimelighed kan gives, enten ved offentlig høring eller på anden hensigtsmæssig måde, f.eks. elektroniske medier, hvis sådanne er til rådighed:
  - (a) ansøgningen om tilladelse eller forslaget om ajourføring af en tilladelse i overensstemmelse med artikel 7
  - (b) oplysning om, at en beslutning er omfattet af samråd mellem medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 15, hvis dette er tilfældet
  - (c) nærmere oplysninger om de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for beslutningen, dem, som der kan indhentes relevante oplysninger fra, og dem, som bemærkninger og spørgsmål kan stiles til, samt nærmere oplysninger om tidsfristerne for indsendelse af bemærkninger og spørgsmål
  - (d) de mulige beslutningers art eller et eventuelt udkast til beslutning
  - (e) nærmere oplysninger om forslaget om ajourføring af en tilladelse eller af betingelserne for en tilladelse
  - (f) omtrentligt hvornår og hvor, eller hvordan, de relevante oplysninger bliver givet
  - (g) nærmere oplysninger om, hvordan høring og deltagelse af offentligheden er tilrettelagt, jf. stk. 5.
2. Medlemsstaterne sørger for, at følgende gøres tilgængelige for den berørte offentlighed inden for en rimelig tidshorisont:
  - (a) i overensstemmelse med den nationale lovgivning de vigtigste rapporter og udtalelser, der var tilgængelige for den eller de kompetente myndigheder på det tidspunkt, hvor offentligheden blev underrettet som anført i stk. 1
  - (b) i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/4/EF om offentlig adgang til miljøoplysninger⁶⁸, alle oplysninger ud over de i stk. 1 nævnte, som er relevante for beslutningen i artikel 7, og som først er blevet tilgængelige efter, at offentligheden er underrettet som anført i stk. 1.
3. Den berørte offentlighed har ret til at fremsætte bemærkninger og udtalelser til den kompetente myndighed, inden den træffer sin beslutning.
4. Der skal i beslutningen tages behørigt hensyn til resultaterne af de høringer, der afholdes ifølge bestemmelserne i denne artikel.

---

⁶⁸ EFT L 41 af 14.2.2003, s. 26.

5. De nærmere detaljer for offentlighedens deltagelse ifølge denne artikel fastsættes af medlemsstaterne på en sådan måde, at den berørte offentlighed kan forberede sig og medvirke effektivt.
6. Når den kompetente myndighed har truffet sin beslutning, underretter den i overensstemmelse med de gældende procedurer den berørte offentlighed herom og stiller følgende oplysninger til rådighed for den berørte offentlighed:
  - (a) beslutningens indhold samt en kopi af tilladelsen
  - (b) de grunde og betragtninger, der ligger til grund for beslutningen.

Artikel 9 *Klassifikationssystem for affaldsanlæg*

Med henblik på dette direktiv klassificerer medlemsstaterne affaldsanlæg, som enten er dynger eller kunstigt anlagte damme, i en af følgende kategorier afhængigt af deres farlighed:

- (1) Kategori A: et affaldsanlæg, som vil frembyde en betydelig fare for uheld ved svigt eller ukorrekt drift
- (2) Kategori B: alle affaldsanlæg, der ikke er i kategori A.

Kriterierne for klassificering af affaldsanlæg i kategori A er anført i bilag III.

Artikel 10 *Tomme brud*

Medlemsstaterne sørger for, at driftsherren i eventuelle planer om redeponering af affald i et tomt brud træffer foranstaltninger til

- (1) at sikre affaldet stabilitet, jf. artikel 11, stk. 2
- (2) at forhindre forurening af overfladevand og grundvand, jf. artikel 13, stk.1 og 2
- (3) at overvåge affaldet, jf. artikel 12, stk. 4 og 5.

Artikel 11 *Opførelse og forvaltning af affaldsanlæg*

1. Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger til at sikre, at affaldsanlæg forvaltes af kompetente personer, og at der er sørget for teknisk udvikling og personaleuddannelse.
2. Den kompetente myndighed forvisser sig om, at driftsherren ved opførelse af et nyt affaldsanlæg eller ved ændring af et bestående affaldsanlæg sørger for følgende:
  - (a) at anlægget er hensigtsmæssigt placeret under særlig hensyntagen til geologiske, hydrogeologiske og geotekniske forhold og således udformet, at forudsætningerne for forebyggelse af forurening af jord, grundvand og

overfladevand er til stede, og at forurenede vand og perkolat kan opsamles effektivt, når og hvis det kræves ifølge tilladelsen

- (b) at anlægget opføres, forvaltes og vedligeholdes på en sådan måde, at det er fysisk stabilt, og at jord, overfladevand og grundvand ikke forurenes
- (c) at der er taget passende skridt til, at anlægget overvåges og tilses af kompetente personer, og at der skrives ind, hvis der er tegn på ustabilitet eller forurening af vand eller jord
- (d) at der er taget passende skridt til genopretning af landområdet og lukning af affaldsanlægget
- (e) at der er taget passende skridt til forvaltning af anlægget, når det ikke længere er i drift.

Der føres registre over den overvågning og det tilsyn, der omhandles i litra c), således at den fornødne overdragelse af oplysninger er sikret.

3. Driftsherren giver snarest muligt meddelelse om alle hændelser, der forventes at kunne påvirke anlæggets stabilitet, og alle betydende miljøskadevirkninger, som afsløres af anlæggets kontrol- og overvågningsprocedurer. Driftsherren benytter den interne beredskabsplan og efterkommer alle øvrige instrukser fra den kompetente myndighed om afhjælpende foranstaltninger.

Udgifterne til disse foranstaltninger afholdes af driftsherren.

Med en hyppighed, der fastsættes af den kompetente myndighed, og under alle omstændigheder mindst en gang om året indberetter driftsherren på grundlag af aggregerede data samtlige overvågningsresultater til de kompetente myndigheder, således at disse kan fastslå, om godkendelsesbetingelserne overholdes, og øge deres viden om affaldets adfærd.

Artikel 12

Procedurer ved og efter lukning af affaldsanlæg

1. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til, at bestemmelserne i stk. 2-5 overholdes.
2. Et affaldsanlæg må først indlede lukningsproceduren, når mindst én af følgende betingelser er opfyldt:
  - (a) de relevante betingelser i tilladelsen er opfyldt
  - (b) der er givet tilladelse fra den kompetente myndighed, efter anmodning fra driftsherren
  - (c) den kompetente myndighed træffer begrundet beslutning herom.
3. Et affaldsanlæg kan først betragtes som endeligt lukket, når den kompetente myndighed snarest muligt har udført en afsluttende inspektion på stedet, vurderet alle driftsherrens beretninger, certificeret, at lokaliteten er genoprettet, og meddelt driftsherren sin godkendelse af lukningen.

En sådan godkendelse begrænser på ingen måde driftsherrens forpligtelser i henhold til betingelserne i tilladelsen eller lovgivningen i øvrigt.

4. Når et affaldsanlæg er endeligt lukket, er driftsherren ansvarlig for vedligeholdelse, overvågning og kontrol i tidsrummet efter lukningen, så længe den kompetente myndighed kræver det under hensyntagen til farens art og til, hvor længe den kan være til stede, medmindre den kompetente myndighed beslutter at overtage disse opgaver fra driftsherren; denne bestemmelse tilsidesætter ingen national lovgivning eller fællesskabslovgivning om affaldsindehaveres ansvar.
5. Hvis den ansvarlige myndighed anser det for nødvendigt, skal driftsherren efter lukning af et affaldsanlæg bl.a. kontrollere anlæggets fysiske og kemiske stabilitet og minimere miljøskadevirkninger, særlig for overfladevand og grundvand, ved at sørge for følgende:
  - (a) at alle anlægsstrukturer overvåges og bevares, og at kontrol- og måleapparatur konstant er klar til brug
  - (b) at eventuelle overløbskanaler og aflastningsbygværker holdes rene og ryddede.
6. Driftsherren giver snarest muligt meddelelse om alle hændelser, der forventes at kunne påvirke anlægget stabilitet, og alle betydende miljøskadevirkninger, som afsløres via anlæggets kontrol- og overvågningsprocedurer. Driftsherren benytter den interne beredskabsplan og efterkommer alle øvrige instrukser fra den kompetente myndighed om afhjælpende foranstaltninger.

Udgifterne til disse foranstaltninger afholdes af driftsherren.

Med en hyppighed, der fastsættes af den kompetente myndighed, indberetter driftsherren på grundlag af aggregerede data samtlige overvågningsresultater til de kompetente myndigheder, således at disse kan fastslå, om godkendelsesbetingelserne overholdes, og øge deres viden om affaldets adfærd.

Artikel 13

Forebyggelse af forurening af vand og jord

1. Den kompetente myndighed forvisser sig om, at driftsherren har truffet de fornødne foranstaltninger til
  - (a) at evaluere det deponerede affalds potentiale for perkolatproduktion, såvel under anlæggets drift som efter lukningen, og beregne anlæggets vandbalance
  - (b) at forebygge perkolatproduktion og, at affaldet forurener overfladevand og grundvand
  - (c) at behandle opsamlet forurenede vand og perkolat fra anlægget, så det opnår en sådan kvalitet, at det kan udledes.

2. Hvis den kompetente myndighed på grundlag af en miljørisikovurdering, der navnlig tager hensyn til Rådets direktiv 76/464/EØF⁶⁹, Rådets direktiv 80/68/EØF⁷⁰ eller direktiv 2000/60/EF, finder, at der ikke er behov for opsamling og behandling af perkolat, eller hvis det er godtgjort, at affaldsanlægget ikke rummer nogen potentiel fare for jord, grundvand eller overfladevand, kan kravene i stk. 1, litra b) og c), lempes eller bortfalde i overensstemmelse hermed.
3. Medlemsstaterne stiller som betingelse for deponering af udvindingsaffald i et recipientvandområde, uanset om affaldet er fast, flydende eller opslæmmet, at driftsherren opfylder de relevante krav i direktiv 2000/60/EF.
4. Hvad angår damme, hvor der er cyanid til stede, sørger driftsherren for, at koncentrationen af cyanid dissocierbart med svag syre bringes ned til det lavest mulige niveau med den bedste tilgængelige teknik, og at koncentrationen af cyanid dissocierbart med svag syre på det sted, hvor tailings ledes ud i dammen fra oparbejdningsanlægget, i hvert fald ikke er højere end 50 ppm fra den [gennemførelsesdatoen], 25 ppm fra den [gennemførelsesdatoen + 5 år] og 10 ppm fra den [gennemførelsesdatoen + 10 år].

Den kompetente myndighed kan kræve, at driftsherren ved hjælp af en risikovurdering, der tager lokalitetsspecifikke forhold i betragtning, godtgør, at disse koncentrationsgrænser ikke kan bringes yderligere ned.

Artikel 14 *Finansiel sikkerhed og miljøansvar*

1. Inden nogen deponering af affald i eller på jorden påbegyndes, kræver den kompetente myndighed, at der stilles finansiel sikkerhed eller tilsvarende, herunder erhvervsfinansierede gensidige garantifonde, med det formål:
  - (a) at alle forpligtelser ifølge den tilladelse, der er udstedt i henhold til dette direktiv, herunder forskrifter vedrørende tidsrummet efter lukning, opfyldes
  - (b) at der på ethvert tidspunkt er midler til rådighed til genopretning af det landområde, som affaldsanlægget indvirker på.
2. Sikkerheden i stk. 1 beregnes ud fra følgende:
  - (a) anlæggets forventede miljøvirkninger med særlig hensyntagen til anlæggets kategori, affaldets specifikationer og det genoprettede landområdes fremtidige anvendelse
  - (b) den forudsætning, at uafhængige og velkvalificerede tredjeparter kan bedømme og udføre eventuelt påkrævet genopretningsarbejde.
3. Sikkerhedens størrelse justeres periodisk i takt med omfanget af det genopretningsarbejde, som det bliver påkrævet at udføre på affaldsanlægget.

---

⁶⁹ EFT L 129 af 18.5.1976, s. 23.

⁷⁰ EFT L 20 af 26.1.1980, s. 43.

4. Når den kompetente myndighed godkender lukning ifølge artikel 12, stk. 3, giver den driftsherren en skriftlig erklæring om, at sikkerhedsstillelsen i stk. 1 frigives.
5. Bestemmelserne i direktiv .../.../EF⁷¹ om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og genopretning af miljøskader gælder på tilsvarende måde for miljøskader som følge af drift af et anlæg for udvindingsaffald og for overhængende fare herfor i forbindelse med drift af et sådant anlæg.

Artikel 15

Grænseoverskridende virkninger

1. Hvis en medlemsstat konstaterer, at driften af et affaldsanlæg i kategori A formentlig får betydelige skadevirkninger for en anden medlemsstats miljø, eller hvis en medlemsstat, der forventer at blive udsat for sådanne virkninger, fremsætter anmodning herom, meddeler den medlemsstat, på hvis område der blev ansøgt om godkendelse i henhold til artikel 7, den anden medlemsstat de oplysninger, der er forelagt i henhold til samme artikel, samtidig med at den stiller disse til rådighed for sine egne statsborgere.

Disse oplysninger danner grundlag for eventuelt nødvendige konsultationer som led i bilaterale forbindelser mellem de to medlemsstater på baggrund af princippet om gensidighed og lige behandling.

2. Medlemsstaterne sørger som led i deres bilaterale forbindelse for, at der i de i stk. 1 omhandlede tilfælde også gives den berørte offentlighed i den stat, der kan blive udsat for virkningerne, adgang til ansøgningerne i et passende tidsrum, således at den får ret til at udtale sig herom, før den kompetente myndighed træffer sin afgørelse.
3. Medlemsstaterne sørger for, at de oplysninger, som driftsherren har givet de kompetente myndigheder i medfør af artikel 6, stk. 4, i tilfælde af et uheld på et affaldsanlæg som omhandlet i stk. 1, straks videregives til den anden medlemsstat med henblik på en yderligere minimering af følgerne af uheldet for menneskers sundhed og en vurdering og minimering af omfanget af de faktiske eller potentielle miljøskader.

Artikel 16

Den kompetente myndigheds kontrol

1. Inden deponeringen påbegyndes og derefter med regelmæssige mellemrum, som fastsættes af den berørte medlemsstat, aflægges den kompetente myndighed kontrolbesøg på affaldsanlæg, der er omfattet af artikel 6, for at sikre sig, at de opfylder de relevante godkendelsesbetingelser. Et positivt resultat begrænser på ingen måde driftsherrens ansvar i henhold til godkendelsesbetingelserne.

---

⁷¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv .../.../EF af [...] om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og genopretning af miljøskader (Kommissionens forslag KOM(2002)17 endelig udg. af 23.1.2002, EFT C 151E af 25.6.2002, s. 132).

2. Medlemsstaterne kræver, at driftsherren fører registre over al affaldshåndtering, holder dem ajour og stiller dem til rådighed for den kompetente myndighed for gennemgang, og sørger for, at de relevante ajourførte oplysninger og registre om anlægget overdrages i det fornødne omfang, hvis affaldsanlægget skifter driftsherre.

Artikel 17
Indberetningspligt

1. Hvert tredje år sender medlemsstaterne Kommissionen en beretning om direktivets gennemførelse. Beretningen udarbejdes på grundlag af et spørgeskema eller et forlæg, som udarbejdes af Kommissionen efter proceduren i artikel 21, stk. 2. Beretningen sendes til Kommissionen senest ni måneder efter udløbet af den treårsperiode, den dækker.

Kommissionen offentliggør en samlet beretning om gennemførelsen af dette direktiv senest ni måneder efter modtagelsen af medlemsstaternes beretninger.

2. En gang om året sender medlemsstaterne Kommissionen oplysninger om hændelser, som driftsherrerne har givet meddelelse om i medfør af artikel 11, stk. 3, og artikel 12, stk. 6. Kommissionen stiller efter anmodning disse oplysninger til rådighed for medlemsstaterne.

Artikel 18
Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter sanktioner for overtrædelse af den nationale lovgivning, der vedtages på grundlag af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de anvendes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.

Artikel 19
Udveksling af oplysninger

1. Bistået af det udvalg, der er omhandlet i artikel 21, sørger Kommissionen for, at der foregår den nødvendige udveksling af tekniske og videnskabelige oplysninger mellem medlemsstaterne med henblik på udarbejdelse af metoder til følgende:
  - (a) Opstilling af fortegnelser over lukkede affaldsanlæg. Metoderne skal give mulighed for, at lukkede affaldsanlæg registreres og klassificeres efter deres sundheds- og miljøbelastning i to grupper: en gruppe, der omfatter de lukkede affaldsanlæg, der enten allerede har alvorlige miljøskadelige virkninger, eller som i den nærmeste fremtid kan blive en alvorlig trussel for sundhed, miljø og/eller ejendom, og en gruppe, der omfatter de affaldsanlæg, der hverken har væsentlige miljøskadelige virkninger eller i fremtiden kan blive en alvorlig trussel for sundhed, miljø og/eller ejendom

- (b) Genopretning af de lukkede affaldsanlæg, der er klassificeret i førstnævnte gruppe i fortegnelsen, således at de opfylder kravene i artikel 4 i direktiv 75/442/EØF. Metoderne skal give mulighed for opstilling af de mest hensigtsmæssige procedurer for risikovurdering og afhjælpende foranstaltninger, når der henses til de meget varierende geologiske og hydrogeologiske forhold i Europa.
- 2. Medlemsstaterne sørger for, at myndighederne følger med i eller underrettes om udviklingen inden for den bedste tilgængelige teknik.
- 3. Kommissionen sørger for udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne og de berørte organisationer om den bedste tilgængelige teknik, om overvågningsbestemmelserne i forbindelse hermed og udviklingen i begge dele. Kommissionen offentliggør resultaterne af denne udveksling af oplysninger.

Artikel 20

Gennemførelses- og ændringsbestemmelser

- 1. Inden tre år efter direktivets ikrafttræden vedtager Kommissionen efter proceduren i artikel 21, stk. 2, bestemmelser til:
  - (a) harmonisering og regelmæssig fremsendelse af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 7, stk. 5, og artikel 12, stk. 6
  - (b) gennemførelse af artikel 13, stk. 4, herunder de tekniske krav vedrørende definering af cyanid dissocierbart med svag syre og metoden til måling heraf
  - (c) tekniske retningslinjer for beregning af den finansielle sikkerhed ifølge bestemmelserne i artikel 14, stk. 2
  - (d) tekniske retningslinjer for kontrol ifølge bestemmelserne i artikel 16
  - (e) færdiggørelse af de tekniske krav til specificering af affald i bilag II
  - (f) fastlæggelse af kriterierne for klassificering af affaldsanlæg i bilag III, herunder eventuelle tærskelkoncentrationer for farligt affald og farlige stoffer
  - (g) fastlæggelse af de harmoniserede prøveudtagningsstandarder og analysemetoder, som er nødvendige for den tekniske gennemførelse af direktivet.
- 2. De ændringer, der er nødvendige for at tilpasse bilagene til den videnskabelige og tekniske udvikling, vedtages af Kommissionen efter proceduren i artikel 21, stk. 2.

Ændringer må kun have til formål at opnå et højt niveau af miljøbeskyttelse.

Artikel 21
Udvalg

1. Kommissionen bistås af det udvalg, der er nedsat ved artikel 18 i direktiv 75/442/EØF, i det følgende benævnt "udvalget".
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Den frist, der er omhandlet i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

Artikel 22
Overgangsbestemmelser

Medlemsstaterne sørger for, at alle affaldsanlæg, som der er udstedt tilladelse til eller som er sat i drift senest den [gennemførelsesdatoen], opfylder bestemmelserne i dette direktiv senest fire år efter samme dato; bestemmelserne i artikel 14, stk. 1, behøver dog først at være opfyldt seks år efter nævnte dato.

Artikel 23
Gennemførelse i national ret

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den [18 måneder efter dets ikrafttræden]. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 24
Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 25
Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i ....., den

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

BILAG I

Plan for forebyggelse af større uheld og oplysninger, der skal meddeles til den berørte offentlighed

1. Plan for forebyggelse af større uheld

Driftsherrens plan for forebyggelse af større uheld og sikkerhedsledelsessystem skal stå mål med risikoen for et større uheld på affaldsanlægget. Ved deres gennemførelse skal der tages hensyn til nedenstående principper:

- (1) Planen for forebyggelse af større uheld skal omfatte driftsherrens generelle mål og principper for foranstaltninger med hensyn til kontrol med risikoen for større uheld.
- (2) Sikkerhedsledelsessystemet skal omfatte den del af det generelle ledelsessystem, der omfatter organisationsstruktur, ansvar, praksis, procedurer, processer og ressourcer til fastlæggelse og gennemførelse af planen for forebyggelse af større uheld.
- (3) Der tages i sikkerhedsledelsessystemet højde for følgende punkter:
  - (a) Organisation og personale; roller og ansvar for det personale, der skal forebygge større uheld på alle niveauer i organisationen. Fastlæggelse af dette personales uddannelsesbehov og gennemførelse af den nødvendige uddannelse. Inddragelse af medarbejdere og eventuelt underleverandører.
  - (b) Identifikation og vurdering af større farer; vedtagelse og gennemførelse af procedurer til systematisk identifikation af større farer i forbindelse med normal og unormal drift og vurdering af deres sandsynlighed og alvor.
  - (c) Driftskontrol - vedtagelse og gennemførelse af procedurer og instruktioner for sikker drift (herunder vedligeholdelse af anlæggene), processer, udstyr samt sikkerhed under midlertidige driftsstop.
  - (d) Kontrol/styring af ændringer - vedtagelse og gennemførelse af procedurer til planlægning af ændringer i eksisterende affaldsanlæg eller til udformning af nye affaldsanlæg.
  - (e) Beredskabsplanlægning - vedtagelse og gennemførelse af procedurer til identifikation af forudselige nødsituationer gennem systematisk analyse samt forberedelse, af prøvning og revision af beredskabsplaner for at kunne imødegå sådanne nødsituationer.
  - (f) Overvågning af planen for forebyggelse af større uheld; vedtagelse og gennemførelse af procedurer for løbende evaluering af overensstemmelse med de målsætninger, der er opstillet i driftsherrens plan for forebyggelse af større uheld og sikkerhedsledelsessystem, og indførelse af rutiner for undersøgelse og korrigerende indsats i tilfælde af manglende overensstemmelse. Procedurene skal omfatte driftsherrens ordning for rapportering af større uheld eller næsten-uheld (near miss), navnlig hvor der er tale om et svigt i beskyttelsesforanstaltninger, samt undersøgelse og opfølgning heraf på grundlag af erfaringer, der er opnået.

- (g) Kontrol og analyse - vedtagelse og gennemførelse af procedurer til regelmæssig og systematisk evaluering af planen for forebyggelse af større uheld og sikkerhedsledelsessystemets effektivitet og hensigtsmæssighed. En dokumenteret analyse af resultaterne af den eksisterende plan, af sikkerhedsledelsessystemet og dens ajourføring foretaget af virksomhedens øverste ledelse.

2. Oplysninger, der skal meddeles til den berørte offentlighed

- (1) Driftsherrens navn og affaldsanlæggets adresse.
- (2) Angivelse af stillingen på den person, der giver oplysningerne.
- (3) Bekræftelse af, at affaldsanlægget er underlagt forskrifter og/eller administrative bestemmelser til dette direktivs gennemførelse, og at de i artikel 6, stk. 2, omhandlede oplysninger er forelagt den kompetente myndighed.
- (4) En tydelig og alment forståelig redegørelse for de aktiviteter, der foregår på anlægget.
- (5) De almindelige betegnelser eller fællesbetegnelserne eller den generelle fareklassifikation for de stoffer og præparater, der er til stede på affaldsanlægget, samt affald, der kan forårsage et større uheld, med angivelse af deres vigtigste fareegenskaber.
- (6) Generelle oplysninger om arten af risikoen for større uheld, herunder deres mulige følger for den omkringboende befolkning og miljøet.
- (7) Fyldestgørende oplysninger om, hvordan den omkringboende befolkning vil blive advaret og holdt underrettet i tilfælde af et større uheld.
- (8) Fyldestgørende oplysninger om, hvilke forholdsregler den berørte befolkning bør træffe, og hvordan den bør forholde sig i tilfælde af et større uheld.
- (9) Bekræftelse af, at driftsherren er forpligtet til at træffe passende foranstaltninger på virksomheden, herunder til at tage kontakt med beredskabstjenesterne, for at sætte ind i tilfælde af større uheld og mindske følgerne heraf mest muligt.
- (10) En henvisning til den eksterne beredskabsplan, der er opstillet til imødegåelse af eventuelle virkninger af uheldet uden for anlægget. Den berørte befolkning bør i forbindelse hermed opfordres til at efterkomme beredskabstjenesternes instrukser og anmodninger i tilfælde af et uheld.
- (11) Angivelse af, hvor der kan indhentes yderligere oplysninger, med forbehold af de fortrolighedskrav, der er fastsat i den nationale lovgivning.

BILAG II

Specificering af affald

Det affald, der deponeres på et anlæg, skal specificeres på en sådan måde, at konstruktionens fysiske og kemiske stabilitet sikres på langt sigt, og at større uheld undgås. Specificeringen af affaldet skal afhængigt af anlæggets kategori omfatte følgende:

- (1) en beskrivelse af det deponerede affalds forventede fysiske, kemiske og strålingsmæssige egenskaber
- (2) klassificeringen af affaldet i henhold til Kommissionens beslutning nr. 2000/532/EF⁷², især med hensyn til dets farlighedsegenskaber
- (3) en beskrivelse af de kemiske stoffer, der agtes benyttet til oparbejdningen af mineralressourcen, og deres stabilitet
- (4) en beskrivelse af deponeringsmetoden
- (5) det påtænkte transportsystem.

---

⁷² EFT L 203 af 28.7.2001, s. 18.

BILAG III

Kriterier for klassificering af affaldsanlæg

Et affaldsanlæg tilhører kategori A, hvis:

- det ikke med stor sikkerhed kan udelukkes, at der i tilfælde af brud eller svigt kan gå menneskeliv tabt, når der tages hensyn til sådanne faktorer som anlæggets størrelse, placering og miljøbelastning
- det rummer affald, der er klassificeret som farligt i henhold til direktiv 91/689/EØF, i en bestemt mængde
- det rummer stoffer eller præparater, der er klassificeret som farlige i henhold til direktiv 67/548/EØF eller direktiv 1999/45/EF, i en bestemt mængde.